DACIA

Tribună de luptă românească

SERIE NOUĂ N.° 11

1953

Rio de Janeiro

D A C I A
* * * * * * *

Tribună de luptă românească
* * * * * * * * * * * * * * *

Redactor : Faust Brădescu

Anul VIII - nº 11 Martie-Aprilie 1953
Rio de Janeiro

CUPRINSUL
****

Presedintele la lucru de Grigore Arbore.....pag. 3
Clipa rupturei de Serafim Bratocea..... " 6
Malenkov în scenă de Ing. Dumitru Mihăescu..... " 9
Tragedia poporului ales de Serban Giurgea..... " 14
Politica fermă de Prof. Dănulescu..... " 19
Deportarea lui Dumnezeu de Cezar Vintilă..... " 21
Câteva cuvinte despre "luptă" de Matei Popa..... " 23
Conditia unei reînoiri de Ion Tolescu..... " 25
Nationalism sau internationalism de M. Preotescu.... " 26
The atomic bomb by Dr. Faust Bradescu..... " 29
Le discours d'Eisenhower par Dr. Radu Buzdugan..... " 32
Pot fi Francezii comunisti-bolsevici? de I.G.Dimitriu" 34
Pe marginea unui interview de Stefan Vâncu..... " 36
Portrete legionare: Neculai Strugariu de I.G.Dimitriu" 39
Omagiu pentru I. Sân-Giorgiu de Vasile Ciobanu.. " 4o
Tribuna liberă: Scrisoarea dlui Gen. G. Băgulescu... " 45
Cărti apărute: E. Mihăescu - Citind Biblia..... " 5o
Revista Presei..... " 52
Note si informatii..... " 55

****

PRO PATRIA SEMPER

Corespondenta se primeste la adresa:
Caixa Postal 48
Correio da Lapa
Rio de Janeiro
Brasil

Președintele la lucru.

Intr'un articol anterior din Dacia afirmam că Gen. Eisenhower, în noua calitate de Președinte al Statelor Unite, va fi " the right man in the right place". Se pare că suntem confirmați la timp și că spre binele omenirei, este confirmată și încrederea depusă în acest Președinte de întreaga lume liberă grav amenințată, cum și de acea negociată și uitată lume robită, care trebue eliberată.

De la 2o Ianuarie, de când Gen. Eisenhower este președinte în mod oficial, St. Unite au intervenit pe câmpul internațional cu o serie de atitudini și fapte surprizător de dinamice, impresionante și interesante. De la această dată St. Unite sunt - aproape se pierduse speranța - în ofensivă; desigur, pentru moment, este numai o ofensivă diplomatică. Dar în orice caz este vorba de o diplomație sănătoasă, diferită dacă nu chiar opusă de cea practicată, nu numai de administrația precedentă, dar de toată politica americană posterioară stupidității istorice de la Yalta.

Gen. Eisenhower și-a început activitatea chiar înainte de înscăunare. A mers în Coreea, în tranșee; a mers să cunoască omul, terenul și lupta acolo; știa probabil că informațiile de birou nu sunt totdeauna suficiente și reale. Instalat apoi ca președinte, a luat o serie de măsuri:

- A hotărât organizarea și echiparea unei armate complete sud-coreene, care să conducă pe cont propriu războiul corean până la victorie.

- A dispus desneutralizarea Formozei și un ajutor masiv generalului Chiang-Kai-Chek, pentru echiparea și modernizarea întregei armate naționaliste chineze.

- A inițiat tratativele pentru organizarea și echiparea unei armate indochineze autohtone, cu un efectiv de 5oo.ooo oameni.

- A sporit presiunea asupra Angliei și unor state europeene pentru încetarea aprovizionării Chinei comuniste cu material strategic.

- A stimulat semnarea pactului balcanic prin care efectivele lui Tito sunt încadrate în dispozitivul Pactului Atlantic.

- A pus în lucru preparativele pentru organizarea apărării Orientului Mijlociu.

- A dat o notă destul de accentuată interesului pe care lumea liberă îl acordă organizării unei armate europene.

- Sunt în curs de efectivare tratativele cu Spania, cel mai important bastion de apărare al Europei occidentale.

- A cerut Congresului - și acesta a aprobat cu unanimitate- denuntarea oricărui acord secret existent, semnat de vreun guvern american anterior, pe baza căruia ar fi rezultat reducerea în sclavie a vreunui popor.

- S'a angajat în mod solemn că guvernul său nu va consimți niciodată la semnarea vreunui acord de acest gen, cu nici un fel de guvern.

* * *

Din măsurile de mai sus se reflectează fapte şi idei noi, de o importanţă capitală pentru politica internaţională în genere şi pentru lupta împotriva comunismului, în special.

1) In primul rând politica noului preşedinte posedă trei caracteristice:

- Este ofensivă în sensul că ea impune mişcările de făcut, şi nu aşteaptă a i se impune acestea de către adversar; ea conduce acţiunea şi nu aşteaptă a fi condusă de acţiunea adversarului. Este deci o politică de continuă şi promptă iniţiativă.

- Este cinstită, adică lipsită de echivocuri, Noua politică americană are o singură faţă, nu două, spre deosebire de cea sovietică şi întru câtva de cea engleză chiar, care, pentru interesele celor "mari" (respectiv pentru interesele proprii) sacrifică în faţa unui purcel fript şi la un pahar de votca, pe cei "mici", chiar dacă aceştia sunt aliaţi şi au dat mai mult decât primii pentru cauza comună. Cât va exista "înţelegerea (de interese proprii) de la Yalta" ONU-ul nu poate avea o raţiune morală.

- Este realistă, adică se orientează după condiţiile concrete, obiective, ale teremului; după faptul aşa cum se prezintă el în mod indiscutabil, controlabil, chiar dacă este patetic, nu după cum în mod subiectiv ne-ar conveni să existe. Pentru aşezarea unei probleme de război în ecuaţie, această caracteristică are o valoare superioară.

2) In al doilea rând lansează câteva principii determinante pentru eficacitatea şi rezultatele viitorului conflict mondial care (făcând abstracţie de entuziasmul produs în presa franceză de retorica "pacifistă" a pruncului Malenkov) tot va veni şi chiar curând.

- Unul din aceste principii ar fi valorizarea eliberării unei ţări prin contribuţia propriului său popor la sacrificiul eliberării. Este cazul cu creiarea şi echiparea armatelor naţionale din Coreea de sud, Formoza şi Indochina. Noi credem că această măsură nu a fost dictată atât de condiţiile de economie ale războiului din Extremul Orient, cât de necesitatea de a se creia în acel spaţiu entităţi naţionale temeinice, structurate pe proba jertfei în lupta de eliberare. Una este a te elibera, luptând şi sacrificând în acest scop suprem din propriile vieţi, şi alta este a fi eliberat de alţii.

In 1918, când Franţa s'a eliberat prin zidul de eroi de la Verdun, a apărut apoi la masa verde ca mare putere de drept; în 1940-45 însă, când Franţa a fost eliberată de trupele americane-engleze (cu o modestă contribuţie franceză) Franţa a apărut la masa verde ca mare putere acceptată.

Incât, actul acesta nu poate fi atribuit unei manifestări de egoism a poporului american, care a sacrificat cu demnitate şi eroism atâtea vieţi tinere, ci unei noui morale de a se creia naţiuni într'adevăr libere şi independente, condiţie care rezultă numai dintr'o contribuţie directă la trasarea propriului destin.

- Un alt principiu ar fi al respectării unei condiţite de onoare în lupta comună. Când partenerul se abate dela această normă; colaborarea devine deficientă, cel puţin din punct de vedere moral. Acesta este cazul cu blocarea economică a Chinei comuniste şi a spaţiului sovietic. Americanii au tăiat exportul către aceste ţări în mod radical şi ca atare, au cerut acest comportament şi celorlalte

ţări interesate la organizarea apărării împotriva agresiunei comuniste. Dar majoritatea acestor ţări, pe o scară mai mare sau mai mică, pe căi directe sau indirecte, continuă pentru bani să sporească potenţialul de luptă al blocului comunist, potenţial care mâine va semăna peste teritoriile aceloraşi ţări, focul şi moartea. Este aceasta unul din aspectele cele mai funeste şi de neiertat ale raporturilor internaţionale actuale. Mulţi soldaţi în Coreea, dintre cari şi englezi, îşi dau viaţa din cauza lirei engleze negociată "avantajos" în Hong-Kong.

- Un al treilea principiu - şi cel mai important - este acela al consfiinţirei dreptului de autodeterminare pentru un popor, indiferent de modul lui de participare la actul de război şi indiferent de măsurile punitive cerute de învingător. Niciun tratat direct sau secret şi niciun drept de învingător nu poate să desfiinţeze sau să altereze dreptul de autodeterminare al vreunui popor.

Insuşindu-şi şi promovând respectarea acestui principiu - prin denunţarea acordurilor secrete existente şi abolirea oricărei încercări în acest sens pe viitor - preşedintele Eisenhower se situiază pe o poziţie morală monumentală. Este regretabil că oratorul dela Fulton şi autorul dela Yalta - această Yaltă care va desfiinţa istoriceşte pe cei trei eroi ai ei - nu a reuşit să prindă acest prilej, poate umic, de înaltă atitudine morală oferit de Eisenhower. Entuziaştii dela Fulton, au devenit deceptionaţii de azi. Dar dacă "înţelegerea" dela Yalta a însemnat mormânt pentru zeci milioane de suflete, desautorizarea acelei înţelegeri cu declaraţiile complimentare, înseamnă renaşterea sufletească şi adeziunea necondiţionată a întregei lumi necomuniste din spaţiul comunist (şi aceasta reprezintă imensa majoritate) la lupta în pregătire a lumii libere.

Inseamnă adică, sporirea forţelor occidentului cu o forţă care ca dimensiuni şi ca intensitate (sute de milioane încărcaţi cu explozivul disperării) va depăşi şi cele mai extraordinare maşini de război. Să nu se uite că Rusia sovietică nu va putea fi sigur doborâtă de maşina de război occidentală. Dar se va prăbuşi cu certitudine sub valurile marilor şi micilor disperati din interior.

Se face o greşeală afirmându-se că Hitler a fost învins pe calea armelor de Stalin. Nu, Hitler, a fost învins de Gauleiterii săi; de politica sa gauleiteristă.

La începutul războiului cu Rusia, el a lansat vestea cea mare, mult aşteptată : că vine pentru a elibera diferitele popoare de sub sclavia sovietică. Efectul a fost zdrobitor. Armata sovietică a fost total paralizată. Victoriile armatei germane se succedau cu o repeziciune şi o amploare fără precedent. In Ucraina, trupele germane erau primite cu entuziasm. Armate ruse întregi se predau. In câteva luni numărul prizonierilor atingea 6 milioane.

Dar în scurtă vreme, lumea însetată după libertate a constatat că fusese mintită. In Ucraina "eliberată" în loc de a se forma un guvern naţional ucrainian, a apărut gauleiterul Rosenberg, care a schimbat doar titlurile metodelor de constrângere comuniste. In acelaş timp, marele număr de prizonieri ruşi reducând în mod grav capacitatea de mişcare şi alimentare a armatei germane în acţiune, s'a ajuns la măsura suprimării de prizonieri în momentul predării sau imediat după aceea.

Metoda de "eliberare" aplicată de germani şi-a produs în scurtă vreme efectul. Populaţiile civile au început să atace. S'au creiat formaţii de partizani, care erau uneori mai dăunătoare decât armata regulată. Totodată predările de unităţi au încetat; mai mult lupta era întreţinută acum de soldaţii ruşi cu atâta înverşunare încât chiar unităţile mici rămâneau pe poziţie până la ultimul om.

Faza gauleiteristă a politicei lui Hitler, a fost inevitabil urmată de faza înfrângerilor şi-a retragerilor. Dece ? Pentrucă acum disperaţii spaţiului sovietic (fiind minţiţi de Hitler) au pus tot arsenalul disperării în serviciul armatei roşii.

In urma declaraţiilor recente ale lui Eisenhower, lumea necomunistă a spaţiului sovietic, aşteaptă ora eliberării. Iar eşafodajul sovietic, sub forţa acestei lumi, va cădea sigur. Numai cu o condiţie :

Faptele să nu contrazică declaraţiile.

Ne bucurăm că preşedintele Eisenhower este în plină acţiune că lucrează. Dumnezeu să-l ajute să restabilească Dreptatea şi Adevărul în această lume care se clatină pe marginea prăpăstiei.

Grigore Arbore

Clipa rupturei

****

Tragica epocă în care ne sbatem, aşteptând parcă o schimbare care să ne aducă liniştea pierdută sau pieirea, va apare cercetătorului de peste 1oo sau 2oo de ani, ca una din cele mai extraordinare epoce ale erei creştine. Noi, de abia ne dăm seama de turburătoarea transformare ce se realizează sub ochii noştri. Şi e normal. Noi o trăim această epocă. Ii simţim greutatea, iar nu măreţia sau extraordinarul cu care o vor intitula mai târziu istoricii şi politicii.

Cu toate acestea, ne dăm prea bine seama că neînţelegerile existente între popoare, ostilitatea dintre diferitele sisteme politice existente, atmosfera generală, nu-s numai o depresiune mai accentuată în evoluţia omenirei. Presimţim o ruptură, o transformare radicală - aproape brutală - pe care cu greu forţele umane ar mai putea-o împiedeca.

O asemenea ruptură s'a mai potrecut în momentul prăbuşirei Imperiului Roman. Forţele primitive ale "barbarilor" au înnecat sub avalangele lor virile şi nestăpânite, conceptul de viaţă roman, distrugând o civilizaţie înfloritoare. Acum, datorită perspectivei misă se prăbuşească. Greşelile politicienilor romani, corupţia, deşănţarea, lipsa de înţelegere a situaţiei sociale şi politice creată în imensul imperiu de infinitatea raselor, religiilor, aspiraţiilor legitime ale popoarelor şi claselor sociale, mânau în mod fatal la dezagregare, la ruptură. Ruptură pe care n'o pricepeau nici ei atunci.

Nu e intenţia noastră să analizăm cauzele prăbuşirei romane, dar putem constata cu uşurinţă asemănarea isbitoare între atmosfera de atunci şi cea din zilele noastre. Barbarii de acum 16oo de ani au fost înlocuiţi azi prin barbarii ideologiei comuniste. Ştim prea bine că nu se poate face nici o apropiere între ce-i mână pe unii şi ce-i mână pe ceilalţi. Diferenţele, datorită factorilor, sunt mari. Dar nu cauzele ne interesează, ci rezultatele. Ar putea fi aceleaşi: prăbuşirea unei lumi şi-a unei civilizaţii şi împământenirea unui concept de viaţă pe care-l cunoaştem bine (unii chiar pe pielea noastră) şi pe care orice om de bun simţ şi de atitudine morală îl respinge cu dispreţ.

Pe unii îi îndemnau spiritul de independenţă şi de prădăciune, e adevărat. Dar în acelaş timp, îi atrăgea şi formidabila aureolă a civilizaţiei romane, dusă la apogeu de infiltraţia elenică.Era deci şi ceva măreţ (un măreţ subconştient) în transformarea din secolul IV.

Pe cei de azi îi svârle în luptă spiritul de cucerire, de răsbunare, de distrugere pur şi simplu. Subconştientul barbarilor moderni nu-i atras de civilizaţia occidentală. Din contră. O urăşte, o contestă şi vrea s'o distrugă.

La prăbuşirea Imperiului Roman au prezidat dorinţi aproape legitime. Azi conduc problemele ideologice cu toată gama lor de reguli dogmatice, intoleranţa, intransigenţa, ura şi pasiunea. Iar faptul că adversarii de azi, consideră fiecare în parte,normele lor de bază imuabile şi eterne, adaptabile "aşa cum sunt" oricărei naţiuni, a fost şi este elementul cel mai grav, cel mai periculos în înbunătăţirea situaţiei. Stabileşte, în mod indubitabil şi împotriva unei situaţii de fapt aparente, lipsa de realism a susţinătorilor respectivi.

Intransigenţa, atât a doctrinelor liberale cât şi-a doctrinei comuniste, e notorie. Prin definiţie, aceste ideologii nu pot crede în evoluţie. Pentru ele nu există "posibil", "mai bun", "adaptare", "retuşare", "ameliorare", etc. Amândouă se cramponează în prezent. Anomaliile pe care le constată în aplicarea efectivă a respectivelor reguli, nu le îndeamnă a schimba regulile, ci a schimba mediul considerat inadaptat. Pentru ele normele lor sunt bune, indivizii încăpăţânaţi. Inversul medaliei nici nu-l concep.

Din cauza acestei intransigenţe şi-a acestui exclusivism al celor două mari ideologii politico-sociale, au apărut în secolul XX forme noi, ideologii noi, ca nişte proiecţii subconştiente ale organismului social ameninţat din două părţi. Din cauza aceloraşi caracteristice extremiste, liberalismul şi comunismul s'au năpustit asupra noilor forme, ce nu căutau decât restabilirea echilibrului ameninţat. Şi tot din cauza intransigenţei şi exclusivismului respectiv, au ajuns să se înfrunte azi într'un duel pe viaţă şi pe moarte, au ajuns în pragul unei răfueli radicale şi decisive.

Dacă lupta lor ar fi fost mai puţin pasionată, dacă s'ar fi încercat la timpul oportun, o retuşare a asperităţilor doctrinare , dacă s'ar fi procedat la o adaptare a principiilor respective, poate s'ar fi evitat momentul critic şi de neînlăturat de azi.

Acum e prea târziu. Acum nu mai avem decât să aşteptăm ruptura. Depinde însă de noi toţi, şi în special de marile democraţii

care suportă uriaşul şoc ideologic şi vor suporta şi pe cel militar, ca rezultatele să nu fie atât de tragice ca acum 1600 de ani. Depinde de felul cum vor înţelege să se adapteze noilor şi incontestabilelor cerinţi ale omenirei, înţelegându-se prin această adaptarea, înglobarea sau luarea în consideraţie a ideilor sociale, politice şi morale ce frământă naţiunile. Trăim o epocă de mari transformări. Or, aceste transformări trebuiesc realizate cu orice preţ, căci altfel duc la prăbuşire complectă lumea care se opune.

Trebuiesc idealizate şi apoi realizate forme noi politico-sociale, pentruca omenirea să-şi poată continua destinul. Şi vor apare forme noi, deoarece cele existente s'au uzat, fie prin anchilozare (liberalism), fie prin exces de zel (comunism). Spiritul omenesc e obosit şi nesatisfăcut. Aşteaptă ceva, o formă nouă, care să-l libereze de coşmarul abuzurilor comuniste, dar în acelaş timp să-l pună şi la adăpost de repercusiunile anomaliilor liberaliste.

Nu vrem să luăm în consideraţie victoria comunistă, deoarece lumea pe care o respectăm n'ar mai exista. Ne-am găsi în faţa unui Ev de distrugere a valorilor morale apărate de generaţia noastră.

Ne interesează cazul victoriei anti-comuniste. E lumea în care ne vom găsi integraţi şi'n care vom căuta să ne regăsim sufletul şi echilibrul.

Restructurarea acestei lumi de mâine nu se va mai putea face în conformitate cu planuri prestabilite, la care naţiunea sau naţiunile să fie obligate a se adapta. Şi nici nu se va putea reveni pur şi simplu la ce-a fost. Pe măsură ce umanitatea se desvoltă spiritualiceşte, căpătând conştiinţa libertăţii şi-a dreptului de a se manifesta, orice impunere devine brutalitate. Impunerea unui sistem prin forţă, oricât de bun ar părea el în teorie, a fost şi va fi vesnic izvor de nemulţumiri şi germen de revoluţie.

Se constată, spre pildă, că ceeace îngrozeşte individul în aplicarea doctrinei comuniste, nu-i atât colectivizarea mijloacelor de producţie, ci faptul de a fi realizată această colectivizare prin forţă. Individul nu se mai simte respectat în calitatea lui de fiinţă liberă, capabilă de a alege, de a decide, de a declara. Simte despersonalizarea lui. Constată brutalitatea unor teorii, aplicate fără discernământ de o mână de oameni exaltaţi.

Deaceea, arma viitorului va fi persuasiunea.

Ideologiile viitorului vor trebui să fie axate pe cerinţele omului-personalitate şi-a comunităţilor naţionale libere, independente. Deasemenea, moralizarea metodelor de acţiune şi compreensiunea reciprocă în relaţiile politice internaţionale vor trebui să devină reguli comune, normale. Marile comunităţi politice sau economice vor trebui să devină elemente de sprijin, de echilibru şi de pace în societatea omenească, zdrobind egoismul, disprețul pentru naţiunile mici, imperialismul şi abuzurile de tot gonul, ce le-au caracterizat până acum.

Democraţia şi liberalismul trebuiesc să se umanizeze, să-şi verifice temeliile doctrinare, adoptându-le vremurilor pe care le trăim şi mai ales celor ce vor veni. Numai astfel vor putea înfrânge pericolul comunist. Numai astfel vor evita prăbuşirea lumii noastre. Numai astfel vor putea împiedeca conflicte sociale şi politice în viitor.

Dar pentru aceasta e de datoria lor să nu aştepte ultima clipă, clipa rupturii. Readaptarea doctrinară trebuie să înceapă de acum. Să devină vizibilă, promiţătoare pentru toate naţiunile, pentru toate straturile sociale.

Fără acest efort de depăşire şi înţelegere, nimeni nu mai poate pronostica soarta ce ne aşteaptă.

Serafim Bratocea.

Malenkov în scenă

****

A murit Stalin şi nu ne îndoim că a fost cel adevărat.

Cel mai feroce dintre oameni, va fi consumat acum de cea mai umilă dintre făpturi, viermele; iată ce lipseşte ca învăţătură Kremlinului.

Lumea în genere a respirat mai uşurată şi multe popoare s'au bucurat în mod mai mult sau mai puţin manifest. Numai popoarele cortinei de fer - acea lume svârlită în gura acestui Stalin de morala "yaltistă" şi indiferenţa occidentală - nu s'au putut bucura, deşi erau cele mai îndreptăţite poate la favoarea unei astfel de manifestări publice. In schimb însă în sufletul acestor popoare a început să mijească luminiţa nădejdii într'o eliberare pe cât de dreaptă, pe atât de imperativă. Şi cu adevărat, se pare că de data aceasta se întrezăresc unele probabilităţi care ar putea justifica mai mult optimism decât până acum.

Cel puţin pentru moment, s'a produs o schimbare de personagii centrală, imprimând politicii internaţionale un ritm mai viu, capabil de surprize adânci şi smulgând lumea din starea de apatie în care era ţinută de staticul, ilogicul, dacă nu şi periculosul "containment" al politicei Truman.

Dar latura mai interesantă a problemei nu pare a fi cea de dinamizare a pulsului internaţional, ci aceea de autodinamitare, aproape fără apel, a imensului arsenal de forţă al Kremlinului.

Nu ştim ce va reţine Istoria despre Stalin. Suntem însă convinşi că în orice caz, el va fi indicat drept cel mai desăvârşit maestru în realizarea de hecatombe umane, din toţi câţi au trecut până acum prin poarta Istoriei. In organizarea şi executarea crimei, în rafinamentul şi multiplicitatea reţetelor aplicate, rămâne fără îndoială cel mai reuşit produs de acest gen al umanităţii.

Prin crimă şi numai prin crimă, georgianul acesta a ajuns la putere, s'a menţinut la putere şi şi-a acumulat mai ales putere.

Dar nici cu atât nu a fost mulţumit. El voia mai mult decât oricine. Voia să stăpânească timpul; voia să trăiască peste contemporani. Se voia cu 120 sau 150 de ani de viaţă. Pentru cucerirea pământului şi amuţirea lui prin crima devenită cult, Stalin avea nevoe de mai multe vieţi; una era insuficientă pentru "fericirea" totală a lumii. De aceea Stalin a îndrăznit să forţeze secretul vieţii, fără a lumii. De aceea Stalin a îndrăznit să forţeze secretul vieţii, fără nici un gând altruist, ci numai pentru el, exclusiv pentru el.

Şi îndrăznind peste...a căzut.

Informatii recente apărute în tot cazul înainte de prăbusirea tiranului, referă fapte care pun la grea încercare chiar si pe cel mai experimentat psihiatru.

Pentru a-si asigura o viată supracentenară, Stalin a dispus încă din 1939, înfiintarea în Caucaz a unui vast laboratoriu de cercetări biologice, a cărei unică misiune era descoperirea elixirului vietii, aplicabil numai lui. In acest scop a fost răscolită toată Georgia, pentru a identifica pe toti bărbatii în vârstă de 6o de ani - aceasta era pe atunci vârsta lui Stalin - si de tip identic acestuia, adică: munteni robusti, de umeri largi, fumători pasionati si băutori remarcabili. S'au recrutat 2oo, dintre care după un amănunțit examen biologic dirijat de Prof. Bogomoletz dela Institutul de Biologie Experimentală din Kiev, au fost alesi 3o de insi si trimisi laboratorului din Caucaz, condus de Dr. Saborski, pentru a servi de cobai.

Acolo, acesti 3o nefericiti stalini au primit un tratament domestic riguros identic cu cel al stăpânului din Kremlin: aceeasi masă, aceleasi băuturi, aceleasi tigări, servite la aceleasi ore si în aceleasi cantităti. Bietii oameni nevinovati, simplii tărani, au fost introdusi într'un regim de capricii, capabil de a alimenta cel mai autentic ridicol plasat pe soclul celui mai sinistru tragism. Pentrucă acesti tărani, spre deosebire de "marele iubitor de tărani" primeau zilnic si un supliment de câteva injectii de "elixir" extras din vinele unor armăsari pur sânge, pensionarii aceleiasi institutii de promovare a "stiintei" sovietice.

Din cei 3o de stalini-cobai, au murit (adică au fost ucisi) în primul an 14; lotul însă s'a complectat imediat cu alti noi recruti si în fiecare an s'a procedat la fel, până la 28 Februarie din acest an, când "arhetipul", în dorinta de a deveni "supratip", a căzut în plasa propriilor săi cobai.

Analizând mai temeinic conceptul si practica acestei sinistre institutii secrete, dirijată de fapt de biologul Frankel, medicul sef al Kremlinului si omul de toată încrederea al lui Stalin si raportând toate aceste considerente la legea junglei, devenită "magna carta" regimului stalinian, putem să sustinem că moartea lui Stalin dă nastere la câteva întrebări si permite formularea mai multor ipoteze.

- A murit Stalin de moarte naturală ?
- Este Malenkov străin de această moarte ?

Noi suntem înclinati să credem că moartea lui Stalin a fost provocată de o boală recent apărută în Rusia Sovietică si pe care ne permitem s'o denumim "malenkovită", boală care ar putea să capete caracter endemic în actuala perioadă de "consolidare" a noului regim al Kremlinului.

De exemplu, noi sustinem că Stalin si-a semnat sentinta din ziua când, neavând încă certitudinea "elixirului" lui Frankel si fiind la bătrânete, iar pe de altă parte considerând animatoare o usoară schimbare de decor, a consimtit printr'o usoară abatere dela dogmă să îngăduie mai tânărului si vulcanicului secretar secund al Partidului - de altfel subalternul lui de "absolută bună credintă"- să citească raportul în fata Congresului Partidului din toamna aceasta, act care până acum era oficiat numai de Stalin în persoană.

Deci Malenkov a citit raportul în locul lui Stalin. Partidul a luat act, a văzut, va tine minte, iar de va fi nevoie, va trebui să tină minte. I se va aplica "norma". De acest lucru avea nevoe Malenkov.

Nu putem nega lui Malenkov dragostea si chiar recunostinta fată de Stalin. Dar tot astfel nu putem nega lui Malenkov faptul că el este unul din cele mai autentice produse ale regimului stalinian, că este deci structurat după morala junglei, după care semenul nu are nici o valoare - fie el prieten sau stăpân - în fata dorintei de dominare absolută, în fata setei de putere nelimitată, în sfârsit, în fata atingerii unui obiectiv "superior".

Malenkov a găsit deci că acum era momentul cel mai prielnic pentru cucerirea puterii. Dece acum si nu mai târziu ?

- Pentrucă întârziind, Stalin, care încă mai dispunea de carecare vigoare, ar fi putut ca la viitorul Congres să pună pe altul să citească raportul.

- Pentrucă nu era deloc exclus ca mâine, peste un an sau doi, Frankel să găsească într'adevăr elixirul căutat, care ar permite lui Stalin (si nimănui altul, deci nici lui Malenkov) să-si prelungească viata cu încă 6o-7o de ani, ceeace pentru aspiratiile lui Malenkov ar fi fost o catastrofă, deoarece rămânea în perspectiva de a muri în acelas post de secretar secund.

Logic deci, era imposibil a se amâna punerea în executie a unui plan pentru cucerirea puterii.

Cum a fost, probabil, conceput acest plan ?

Malenkov trebuia să utilizeze sau să creeze un ansamblu de conditii si măsuri, care să dea o cât mai mare garantie de reusită.

- Cel mai important lucru era ca moartea lui Stalin să apară ca un fapt natural sau la nevoe, ca provocată de un dusman.

- Era nevoe ca moartea lui Stalin să rămână secretă câtva timp, în care toti probabilii concurenti trebuiau lichidati.

- Rămas singur si încă în atitudine de neînduplecat salvator si apărător al idealului stalinian, putea acum să anunte odată cu moartea lui Stalin si înscăunarea sa ca unic succesor, indicat de însusi Stalin în timpul ultimului Congres de Partid.

Acestea au fost probabil ideile centrale ale planului care au fost apoi complectate si cu unele măsuri auxiliare.

Astfel, o exterminare violentă a lui Stalin, era imposibilă de realizat si în orice caz ar fi avut un efect categoric negativ. Trebuia folosită calea "elixirului". Dar pentru aceasta, trebuia asigurată complicitatea lui Frankel sau cel putin a unuia din cei 1o sau 15 medici ai statiunei experimentale din Caucaz. Pentru acest din urmă scop trebuia folosit santajul - prin intimidarea vreunuia dintre acesti medici în raport cu activitatea sau trecutul său - sau ura, creind o stare de ireparabil între dictator si vreunul sau mai multi dintre ei. Se pare că a fost utilizată ura, întrucât apare prea înrudită arestarea celor 9 medici evrei de la Moscova, respectiv deslăntuirea unei campanii antisemite în spatiul sovietic, cu faptul că atât Frankel cât si o parte din medicii statiunei experimentale par a fi fost evrei. Este aproape sigur că Frankel, constient sau indus în eroare de vreunul din medicii statiunei, a aplicat lui Stalin injectia fatală, sub asigurarea că este injectia din proba de "elixir" reusită.

Pe lângă realizarea asasinatului urmărit, conexarea acestuia cu campania antisemită, prezenta si un avantagiu pentru mai târziu, si anume pentru cazul când disparitia lui Stalin ar fi putut să dea nastere la ceva miscări de masse. In acest caz, s'ar fi "descoperit" că medicii evrei l'au asasinat si deci, tot antisemitismul mocnit al poporului rus - care există - ar fi fost transformat într'o supapă de siguranță a noului regim, asvârlind în gura masselor exaltate pe cei peste două milioane de evrei din Rusia sovietică.

Primul act al planului a reusit "fără repros". Incepând cu actul următor însă, socotelile lui Malenkov s'au cam încurcat.Se pare că neprevăzutul a fost ceva mai tare, iar consecintele se vor dovedi credem - si încă pe cât de curând - si mai teribile.

Acest neprevăzut a împiedecat pe Malenkov să treacă la exploatarea succesului, recte la seria de lichidări si la autoînscăunare.

Neprevăzutul buclucas a fost furnizat de un reporter ceh aflător la Moscova, care prin ce împrejurări - este si acesta un mister de filiatie probabil cu reversul campaniei antisemite - a aflat în chiar ziua de 28 Februarie că Stalin a murit si a transmis aceasta stire imediat la Praga, folosindu-se de un limbaj inofensiv pentru cenzură.

In Praga deci, în ziua de 1 Martie - un interesant si valoros mărtisor - se vorbea, desi numai în surdină, de acest extraordinar eveniment. Notele de surdină au fost însă imediat interceptate de profesionistii Moscovei, care alarmati au comunicat vestea cu maximum de urgentă sectoarelor din Moscova cărora erau afectati.Incât se pare că N.K.V.D.-ul, Armata si Externele, au primit uluitoarea informatie prin via Praga. Pentru acestia informatia totusi nu a fost prea târzie; pentru Malenkov însă, a fost tragic de timpurie.

Surprins si nepregătit pentru această eventualitate, Malenkov a trebuit să accepte "colaborarea" si altor tovarăsi si să înghită cu noduri formula trinomică pentru succesiunea lui Stalin.

Totodată, desigur sub presiunea evenimentului, cei trei au fost nevoiti să emită o serie de buletine medicale, a căror falsitate era evidentă pentru oricine, pentru ca în sfârsit abia în ziua de 5 Martie să-l declare pe Stalin mort de-abinelea.

Indiscretia comisă de reporterul ceh, care a sfărâmat visul ambitiosului Georgică, a fost plătită fulgerător nevinovatului Gottwald, Presedintele Cehoslovaciei, prin malenkovita contractată de acesta cu ocazia participării sale la funerariile lui Stalin. Si tot de malenkovită se pare că suferă si Maurice Thorrez, aflător de 2 ani la Moscova, pentru tratarea "unei boli" ! Cum nu este exclus să fie doborâti de această boală un Molotov, Beria si alti mânuitori de putere ai Kremlinului.

Fapt care ne îndrituieste totusi să credem că nici Malenkov nu este în afara pericolului de contaminare.

***

Azi, după moartea lui Stalin, Rusia sovietică este condusă de trei figuri:

- Malenkov, care la ora actuală fiind lipsit si de unica putere pe care o avea, a Partidului, se sprijină doar pe "autoritatea" scaunului de Prim Ministru.

- Beria, care la început luase o atitudine de modest, având în spate puterea exceptional de organizată a NKVD-eului, s'ar putea să încerce cartea mare.

- Molotov, care ca potential, dispunând abia de o pălărie și si o pereche de ochelari, este destinat unui permanent rol secundar.

Deci Rusia Sovietică, unde totul se măsoară cu unitatea omputere, este condusă de un trinom în dezechilibru sau în orice caz în echilibru labil, adică fără durabilitate.

Din examinarea câmpului vectorial actual al Rusiei Sovietice rezultă următoarele concluzii :

1. Conducerea unipersonală - gen Stalin - în prezent nu mai e posibilă. A fost o unică ocazie, cu Malenkov, dar aceasta este acum scos de pe rolul conducerii unipersonale. Iar altul nu ar putea să apară decât dintre militari si numai după lupte interne extrem de tari si costisitoare.

2. Actuala conducere trinomică nu e viabilă, fiindcă nu reprezintă cele trei forte reale existente : Armata, Partidul si Politia secretă. Si chiar o îmbinare a exponentilor acestor trei forte nu ar putea să dea un instrument de guvernare valabil, într'un stat de concurentă carbă prin forță, ci numai în unul de colaborare prin întelegere.

3. In scurtă vreme Kremlinul va deveni un câmp de lupte interne si lichidări reciproce, având ca urmare :

- Ori, declansarea unei mari revolutii pe tot spatiul sovietic cu eliberarea popoarelor robite si răsturnarea regimului de fer actual, evenimente care ar putea să oblige lumea occidentală să intervină printr'un război mondial de dimensiuni si intensitate limitate.

- Ori aparitia unei puternice si poate mai feroce personalități, care pentru a se consolida pe tronul lui Stalin, va trebui să canalizeze apele umflate ale masselor spre un obiectiv din afară, adică spre războiul mondial total.

Ing. Dumitru Mihăescu

Un neam nu poate trăi însă în eroare. Drumul rătăcirii este un păcat. Eroarea este pentru neam pierderea centrului său de sustinere: pribegie si rătăcire - moarte. A fi pe drumuri straine înseamnă a nu crede în soarta ta, în posibilitatea ta de a fi si de a realiza; înseamnă a nega destinul si în eroare, este un neam pierdut.

ION VEVERCA - Suflet si gând legionar - Col. Omul Nou

Tragedia poporului ales.

****

Lumea întreagă a rămas stupefiată în fața atitudinei antisemite luată de conducătorii Rusiei Sovietice. E adevărat că sovieticii ne-au obișnuit de mult cu adoptarea de atitudini pe cât de spectaculare pe atât de neașteptate. Credem totuși că dela vizita lui Ribbentrop la Moscova în vara anului 1939, nici unul din gesturile sovietice nu a provocat o surpriză mai totală ca acela de care e vorba mai sus. Ca și în 1939, atât cercurile diplomatice cât și omul de pe stradă, se pierd în fel de fel de întrebări și-și dau fel de fel de răspunsuri, care de care mai contradictorii.

Nu numai faptul că însăși ideia marxistă este o creație evreiască, dar dela crearea ei și până la procesul Slanski, evreii au fost cei mai fideli slujitori ai ei. Dela tovarășii de luptă ai lui Lenin până la Pontecorvo, Gold și Rosenberg, evreimea a fost elementul cel mai prețios pentru propagarea și slujirea comunismului. Intre Karl Marx, ca punct de plecare și spionul Rosenberg, ultimul cronologic vorbind, există o extraordinară cohortă anonimă de Evrei, cari, în toate țările, au fost vehicolul ideiei comuniste, au activat, au ajutat sau numai nu suspinat după idealurile formulate de Karl Marx.

Și iată că idealul menaj dintre evreime și ucigașii din Kremlin, se sparge, tocmai atunci când înțelegerea părea mai perfectă.

Poporul evreesc este mai mult decât oricare altul un popor greu de înțeles, un popor alo cărui componente sunt contradictorii. Din acest punct de vedere, singurul popor care-l egalează și, cine știe !, poate îl și întrece, este poporul rusesc. De două mii de ani, poporul evreesc suspină după Ierusalim, și iată că atunci când pământul făgăduinței și-a deschis pentru el brațele primitoare, suspinătorii de altă dată preferă să rămână în țările în care se găsesc și - lucru și mai curios - o parte din cei cari au intrat în pământul biblic, se grăbesc să părăsească pământul după care suspinaseră. Dacă s'ar răspunde că Evreii sunt legați de pământul în care au trăit, acesta ar fi un răspuns nesatisfăcător, căci se știe că Evreii sunt poporul cel mai nestabil, că sunt într'o veșnică mișcare, un adevărat popor rătăcitor și dictonul " ubi bene, ibi patria " este o incontestabilă realitate pentru ei. In plus, a fi legat de pământul țării în care trăiești, presupune o aderență la idealurile țării acesteia. Ori se știe că Evreii, în general, se situiază totdeauna, exact pe linia contrarie intereselor țării în care se găsesc. In România, de exemplu, în 1916, când interesele poporului român erau contrarii poporului german, Evreii de la nâi i-au susținut ; în 1940, când interesele poporului nostru erau opuse intereselor rusești, Evreii din România au fost aliați de Rusia. Exemplele se pot înmulți.

Din momentul în care - grație acumulării de bogății - au devenit o forță mondială, Evreii au acționat cu același zel pe două planuri contradictorii : unul era internaționalist :cucerirea lumii

iar al doilea,naționalist, agresiv naționalist : crearea Statului lui Israel. Cei cari luptau pentru crearea Statului evreesc, erau sioniștii. Dar există vreo deosebire între Evreii sioniști și nesioniști ? - se întreabă Dl. Pamfil Șeicaru în "Analele politice" (anul II,nº1-2). Nu există nici o deosebire între Evreul sionist și cel nesionist și, ceeace este mai curios, nu există nici o deosebire între Evreul sionist și Evreul comunist. Dl. Șeicaru reproduce un pasagiu dintr'un ziar sionist din 1919 : " De mare importanță este acuma existența însăși a bolșevismului, faptul că atâția evrei sunt bolșevici și faptul că idealurile bolșevismului coincid în multe puncte cu cele mai înalte idealuri ale iudaismului."

Aici intervine o gravă contradicție. Bolșevismul este contra Patriei, contra religiei, contra proprietății. Ori Evreii luptau pentru o Patrie, Israelul; erau credincioși până la bigotism; și mai mult decât alții, nu disprețuiau avantagiile proprietății. Evreii din Rusia au distrus locașele de cult ortodoxe, dar nu s'au atins de sinagogi.

Internaționalismul era pentru alții, naționalismul pentru ei. Sau poate cu ajutorul ideii internaționaliste voiau să distrugă celelalte națiuni pentru a le supune poporului ales și în acest caz contradicția își găsește o explicație. Revista organizației masonice "Bnai Brith", preciza : " Funcția Evreului este să fie interpretul Rusiei sovietice în lume și al lumii în Rusia Sovietică". Trebuie să recunoaștem că Evreii s'au ținut de cuvânt, cel puțin într'un sens : au făcut cunoscute Rusiei Sovietice până și secretele militare, inclusiv bomba atomică, alo lumii capitaliste.

Atât de strânsă era legătura între Evreii din toată lumea și comuniști, încât, o parte din țările cele mai favorabile Evreilor, s'au văzut silite în ultimii ani, să-i îndepărteze pe aceștia din posturile care comportau secrete militare. Evreii jucau masiv pe cartea comunistă. Nu numai în Rusia, dar în toate țările ce se găseau sub ocupație bolșevică, cei ce dețineau posturile cheie, erau Evreii. In România, la intrarea trupelor roșii în București și în celelalte orașe, cei cari i-au primit cu flori, cei cari au creiat primele cadre credincioase, au fost Evreii. Și acest lucru s'a întâmplat nu numai în România, ci în toate țările "eliberate".

Problema evreiască are multe aspecte curioase. De când au devenit o forță mondială, Evreii au dus tot timpul o acțiune de culise, de umbră. Și întotdeauna au avut victoria. Această victorie însă a fost numai aparentă, o victorie de moment și nu una de durată. Niciodată Evreii n'au câștigat victoria finală. Se pare că acest popor e urmărit de un blestem. Câștigă toate bătăliile,afară de ultima.

In urma celui de al doilea război mondial, se părea că au victoria în mână. Se răsbunaseră teribil pe inamicii lor, în nici o țară din lume Evreul nu mai putea fi prigonit, antisemitismul părea sortit să dispară. Și iată că numai după câțiva ani, țările capitaliste au început să-i îndepărteze din posturile de încredere. La un moment dat, serviciile secrete americane din Europa, păreau conduse de ofițeri ce ar fi aparținut cine știe cărei țări huliganice din Răsăritul Europei : orice Evreu dintr'o țară de dincolo

de cortina de fier. Atâta timp cât se găsea într'o țară din Occident, evreul era prin definiție suspect de a fi agent comunist. Acolo unde păreau a fi stăpâni incontestabili, era Rusia Sovietică. Pentru această țară doar, Evreii de tip Pontecorvo & Co. furau secretele atomice!...

Și iată că antisemitismul isbucnește și mai violent, exact în țara în care nimeni nu și-ar fi închipuit : în Rusia sovietică, în țara grație căreia se credea că, în asaltul final, evreimea va câștiga supremația lumii.

Atitudinea antisemită a Rusiei Sovietice a fost atât de neașteptată încât după atâtea luni, lumea nu se poate încă desmetici, și foarte mulți sunt aceia care cred că e vorba de o nouă excrocherie rusească sau evreiască, de o fațadă care ascunde cine știe ce diabolice planuri. Și totuși, mașina rusească își continuă opera de sdrobire. După îndepărtarea Anei Pauker și a altora, a venit procesul dela Praga, după aceia rechemarea întregului personal diplomatic de origină iudaică, apoi ruperea relațiilor diplomatice cu Statul lui Israel. Care poate fi cauza distrugerii idealului menaj? Care poate fi cauza acestei atitudini, ce după unii - având în vedere nemăsurata putere judaică - este socotită un act de sinucidere sau de demență din partea sovieticilor?

In afară de chestiuni de moment - atragerea lumii arabe - noi credem că la baza divorțului este o cauză mult mai profundă. După noi, este vorba de ciocnirea brutală a două națiuni, sau mai bine zis, a intereselor a două națiuni. Și Rusia și Evreii, urmăresc sub pretextul unei ideologii internaționale, cucerirea lumii pentru națiunea lor, fiecare din aceste două națiuni socotind că se servește de cealaltă ca de o unealtă pentru ajungerea scopului personal.

A sosit însă momentul când unul dintre parteneri se socotește destul de tare pentru a-l lichida pe celălalt. Peste tot, bolșevicii înlocuiesc personalul de conducere prin Rusi autentici; străinii - inclusiv Evreii - fiind îndepărtați.

Ca într'o poveste fantastică, marxismul, robot creat de Evrei pentru ca să cucerească lumea cu ajutorul lui, se întoarce contra lor.

S'a spus că Evreul rămâne fidel idealurilor neamului lui, indiferent de țara în care se găsește, indiferent de funcția pe care o ocupă. Evreul rămâne evreu chiar atunci când își părăsește religia, pentru a deveni ortodox, protestant sau catolic. Evreii au fost totdeauna uniți și în această unire a stat forța lor. In orice punct al globului, Evreul asculta de directivele centralei.

Acestea sunt adevăruri indiscutabile, dar se știe că nici adevărurile nu scapă legii relativității, nici adevărurile nu sunt eterne. Intervin factori neobișnuit de virulenți, care le modifică. Un astfel de factor este comunismul.

In momentul în care Evreii se pregăteau să dea asaltul final pentru cucerirea lumii, se văd puși în fața celei mai grave probleme : antisemitismul sovietic. Și gravitatea problemei constă în faptul că de data aceasta, adevărurile de care a fost vorba mai sus sunt răsturnate și Evreii se prezintă divizați. Karl Marx a răspândit în lume un puternic microb : comunismul. Acest microb

era destinat celorlalte popoare, și cel mai atins astăzi este tocmai poporul evreu; atât de contaminat, încât s'a ajuns la diviziunea lui. Intr'o tabără se găsesc Evreii care continuă să asculte de ordinele centralei evreești, în cealaltă Evreii care ascultă de directivele internaționalei comuniste.

Nu toți Evreii - la ordinele centralei lor - vor deveni anticomuniști; nu toți Evreii vor avea de suferit din cauza proaspătului antisemitism sovietic. Vor avea de suferit numai acei Evrei care nu se integrează total idealurilor de cucerire a lumii de către națiunea rusească. Sunt unii Evrei cari sunt comuniști total. Aceștia nu se pot despărți de Rusi din cauza funcțiunilor înalte pe care le-au ocupat, din cauza crimelor pe care le-au comis. Aceste crime îi țin legați de conducătorii naționali ai Kremlinului. Că este așa, ne-o dovedește însăși cunoscuta Ana Pauker. Aceasta știa prea bine planurile prietenului ei Stalin, știa că într'o zi va fi aruncată la gunoi și pentru aceasta își făcuse depozite în Băncile capitaliste. Și totuși, în momentul în care a căzut în disgrație, ezită să fugă. Noi credem că dacă ar fi voit, Ana Pauker ar fi putut fugi. Dar nu a schițat nici măcar un gest pentru a scăpa de furia Kremlinului. Și nu a încercat gestul de eliberare, pentrucă nu avea unde să fugă. Fugând, ar fi scăpat poate de răsbunarea unei forțe, acea comunistă și ar fi căzut în ghiarele altei forțe, a celei evreești. Această forță ar fi pedepsit-o pentrucă Ana Pauker o trădase. Lumea capitalistă ar fi pedepsit-o la rândul ei din cauza crimelor comise. Deci, șefa partidului comunist român se găsea într'o situație fără ieșire. Și în această situație se găsesc toți șefii comuniști, de la cel mai mare până la obscurul agent de siguranță care-și are mâinile pătate de sânge; când i-a venit mazilirea, e nevoit să-i suporte consecințele. Aici s'ar putea găsi poate o explicație a mărturisirilor totale ale comuniștilor, încărcarea cu cele mai grele păcate în momentul în care se găsesc în fața tribunalelor. Ca Ana Pauker este o întreagă legiune de Evrei și acești Evrei vor forma partea ce va lupta contra propriului lor popor, vor duce la ceeace spuneam mai sus : divizarea forței iudaice.

Vor menține Sovieticii în posturi pe Evreii fideli ? Credem că da. O dovadă o avem în însăși țara noastră: de la conducerea partidului comunist român a fost înlăturată o evreică, Ana Pauker, și în locul ei a fost pus tot un evreu:Iosif Kișinevski. O altă dovadă o avem în faptul că diplomații evrei rechemați, nu "au ales libertatea", ci s'au întors la țară, probabil pentru a dovedi fidelitatea lor.

Un evreu, Dl. Camil Ring, afirmă că Evreii cari au mâinile pătate de sânge, nu mai sunt evrei, s'au exclus din comunitatea evreească. Despre crimele comise de Evreii comuniști, Dl;Ring, afirmă crimele deoarece știe câte ceva de vreme îndelungată. Totuși,până acum nu s'a ridicat împotriva lor. Până acum s'a ferit să decreteze excluderea. Din această cauză, socotim excluderea aceasta nu ca o consecință a crimelor comise, ci ca o urmare a faptului că acești evrei s'au înregimentat fără reticențe în comunitatea rusească, părăsind comunitatea evreească.

Numai că Evreii care nu mai sunt evrei pentru Dl. Ring și pentru comunitatea evreească, rămân Evrei pentru lumea cealaltă.

Ne găsim în pragul celui de al treilea război mondial şi poporul evreesc se găseşte în cea mai teribilă criză a istoriei lui. Criza constă în special în divizarea lui. Dacă poporul evreesc a pierdut victoria din mână atunci când era unit, când juca pe două tablouri câştigătoare, ce se va întâmpla cu el când acum nu mai reprezintă, din cauza divizării, temuta forţă pe care Hitler a încercat-o pe pielea lui ? Care sunt perspectivele lui de viitor, în aceste momente de criză, când o bună parte din el, ascultă de ordinele altui popor, decât ale poporului ales ?

In tabăra comunistă, oricât suflet ar pune, Evreii sunt suspectaţi. Vor servi de unelte, dar vor fi supravegheaţi. Ca să îndepărteze această suspiciune, vor fi siliţi să comită şi mai multe crime ca până acum, vor trebui - exact pentru a-i convinge pe Ruşi de fidelitatea lor - să lovească şi în coreligionarii lor din Rusia şi ţările zise satelite. Vor cădea deci Evrei şi din cauza antisemitismului evreesc. Şi în Rusia sovietică nu se glumeşte când e vorba de suprimarea unui popor sau unei părţi a unui popor.

Care va fi comportarea Ruşilor faţă de Evrei ? Mujicul rus a rămas totdeauna un antisemit, dar dispoziţiile conducătorilor l-au împiedecat să şi-l manifeste. De data aceasta frâul va fi liber.

Care va fi situaţia de cealaltă parte ? In ţările satelite în cursul celui de al treilea război mondial, soldatul aliat va găsi partizani evrei : vor fi acei evrei pe care crimele comise, îi ţin legaţi de stăpânii Kremlinului. Intr'un grup de o sută de partizani cehi sau bulgari, va fi suficientă prezenţa unui singur evreu, pentru a se da naştere la represalii sângeroase, cărora li se va pune eticheta : antisemitism. Soldatul aliat se va răsbuna contra tuturor Evreilor din cauza prezenţei unui evreu într'un grup de o sută de partizani. Şi aceasta pentrucă Evreul se aseamănă unui colorant extraordinar de puternic, din care e suficient un miligram pentru a colora apa dintr'un bazin.

E probabil blestemul cristic, care-i urmăreşte dealungul veacurilor !

De data aceasta, poporul ales va pierde pe amândouă tablourile.

Evreii au luptat totdeauna din culise şi întotdeauna au pierdut. O singură dată poporul ales a ieşit din aceste dulise familiare lui şi a păşit hotărât în arena luminată de soare. A luptat contra unei întregi coaliţii şi a învins. Nu numai Arabii, dar chiar Leul britanic. Goliatul britanic a fost învins de urmaşii lui David. Isprăvile Irgun-ului au adus poporului ales nu numai victoria, ci şi admiraţia lumii întregi; i-au adus chiar admiraţia adversarilor sau presupuşilor adversari.

Va trage oare poporul ales, din aceste fapte, concluzia logică ?

Va înţelege oare că nu se câştigă niciodată în mod definitiv prin lupte de culise ? Nu credem !...

Poporul evreesc îşi urmează destinul. E tragedia poporului ales. Nu ne bucurăm şi nici nu ne întristăm.

Pe deasupra tragediei poporului ales, ne preocupă tragedia propriului nostru popor.

Şerban Giurgea

Politica fermă

Prin ultimile alegeri din Statele Unite, se deschide în politica lor externă o nouă eră : era politicii ferme.

Statele Unite, angajate în ultimul război mondial mai ales prin elementul economic şi posibilităţile sale tehnice mult superioare oricărei alte naţiuni, au eşit cu aureola de învingători şi cu marea responsabilitate de a dirija economic şi politic o lume ce-şi redeschidea ochii pe ruini.

Situaţia la sfârşitul războiului era totuşi paradoxală.

Bătrâna Europă fu împărţită în zone de influenţe între foştii aliaţi învingători, sub presiunea aceluia dintre ei ce se găsea tocmai la antipodul ideii de Democraţie şi sens umanitar. Or Statele Unite intraseră în război tocmai pentru aceste mari principii. Ani de zile nu fu luată nici o măsură, pentru a se rectifica penibila situaţie creată în Europa. Moştenirea rooseveltiană - acele nenorocite pacte dela Yalta, Teheran şi Potsdam - rămân, din lipsă de viziune politică sau poate dintr'o delăsare tipică învingătorului, ca îndreptar al vieţii politice americane, de după război. Şi astfel, politica externă americană a fost surdă la toate strigătele de desnădejde ale tuturor acelora ce nu numai că-şi pierduseră libertatea, dar pentru a supravieţui erau fortaţi să renunţe la individualitatea lor, la însăşi demnitatea de om.

Politica externă americană, printr'o neînţeleasă atitudine, a fost spectator mut în faţa milioanelor de deportări din Europa Orientală, spectator în faţa invaziei Chinei şi-a Tibetului, spectator în faţa luptei Franţei în Indochina, spectator nepăsător al Hidrei ce-şi întindea braţele în toate direcţiile lumii, fără împotrivirea nimănui, cuprinzând, cucerind şi sufocând.

A fost necesară agresiunea brutală din Corea, pentru ca democraţia americană să treacă dela indeciziunea culpabilă, la luarea unei atitudini. Şi în sfârşit, să se tragă concluzia că aliatul de eri, este adversarul însuşi al existenţii statului american de azi.

Prin prisma noilor evenimente, se impuneau soluţii, pentru a nu se pierde şi ultimile poziţii ce se mai deţineau. Europa părăsită, însemna din punct de vedere uman, sacrificarea ultimei jumătăţi libere, pe esafodul sovietic. Iar din punct de vedere economic, izolarea şi sufocarea americană. Deasemenea, neintervenirea în Extremul Orient, însemna lăsarea câmpului deschis spre noi cuceriri hoardelor roşii; strângerea din ce în ce a cercului în jurul lumii libere. Se impuneau soluţii, atât în Europa cât şi în Extremul Orient. Se simţea nevoia unei mâini energice, care să abandoneze diplomaţia îmânunghiată; care să rupă cu această tradiţie diplomatică a discuţiilor interminabile; şi care, nu numai să aducă hotărâri, ci, aceste hotărâri, să le transforme în fapte.

Opinia publică americană, obosită de nehotărârea guvernului trecut, de tărăgăneala în viaţa internaţională, aduce la preşedinţie, omul format pe câmpul de bătae al ultimului război, omul realităţilor terenului, Generalul Eisenhower.

Intreaga omenire a așteptat cu nerăbdare trasarea drumului ce va urma, în cei 4 ani de guvernare viitoare. Dela început, ceeace partidul democratic nu a reușit în atâția ani să îndeplinească, Eisenhower reușește în primele zile : adică, reluarea conducerii în războiul rece, reluarea inițiativei ce fusese până atunci în mâinile comunismului.

Repudiază acordurile dela Yalta, Teheran și Potsdam. Prin această atitudine atrage mai mult de partea lumii libere, Japonia, căreia îi renaște speranța regăștigării teritoriilor pierdute pe baza acestor tratate. Redă libertatea de mișcare trupelor naționaliste chineze din Formoza, fapt ce poate avea repercusiuni, atât în războiul din Coreia cât și în interiorul chinez. Dorește în acelaș timp ca popoarele sclavizate de comunism să-și recâștige independența, ceeace recunoaște implicit influența comunistă în afara granițelor rusești, afirmație ce aruncă în sufletele tuturor celor sclavizați, o rază de lumină, o nouă speranță și slăbește în același timp influența comunistă. In sfârșit, adresează Europei un nou apel la unire, în ton ferm, de a se pune capăt tuturor discuțiilor sterile și a se trece cât mai neîntârziat la realizări.Timpul pierdut trebue recâștigat chiar cu forța dacă nu de bună voe. Se știe că această unire ar friza interesele economice engleze și că ar răni anumite susceptibilități franceze. Dar cum unirea europeană este o condiție sine qua non în stăvilirea puhoiului asiatic, trebue să se realizeze.

Cu dușmanii, sau cu prietenii, Eisenhower a luat ofensiva. Și oricât de spinos, de dificil ar fi drumul realizărilor, nimic nu este imposibil când există o hotărâre fermă. Eisenhower recunoaște comunismul ca dușmanul existenței lumii libere. Denunță comunismul ca o ideologie cu care coexistența nu e posibilă.Deschide orn politicii ferme.

So poate ca această guvernare să-l pună în situația de a lua hotărâri capitale. Nu ne îndoim că, chiar dacă președintele va ezita, militarul războiului trecut, nu va șovăi.

Sunt cazuri în care intervenția bisturiului e necesară.

Prof. Dănulescu

" Declar solemn că constiinta Americei nu va fi linistită, înainte ca popoarele de acelas sânge si aceiasi concepție ca si noi, nu vor fi readuse în societatea oamenilor liberi...Teritoriile si milioanele de ființe omenești robite de Kremlin, constituc o dovadă crudă a pericolelor sinistre cari amenință astăzi fiecare țară liberă".

Gen. Eisenhower : Discurs tinut în fata "Legiunei Americane"

Deportarea lui Dumnezeu.

In ultimul secol, Biserica, abandonând veleitățile de conducere politică, a jucat în formele democratice de guvernare a popoarelor, rolul de apărător al dreptății și libertății, fiind factorul justițialist, paralel guvernelor, ce eventual depășeau puterile încredințate lor de voința populară. Reprezenta centrul polarizator al tuturor nemulțumirilor maselor.

Biserica fiind garanția respectării umanitarismului,a făcut posibil în Stat, un echilibru între masă și guvern, temperând după cum era cazul, fie cerințele maselor, fie abuzurile conducerii,fie în același timp pe amândouă.

Ne mai existând factorul Biserică, guvernul își poate acoperi toate fărădelegile în numele așa zisei rațiuni de Stat.Guvernul stăpânind libertatea absolută de mișcare, poate fără nici o împotrivire deveni tiranic, prin suprimarea legilor, a libertăților, a justiției, a respectării bunului privat.

Numai faptul nesupunerii Bisericii intereselor unui partid, ridică Biserica la adevărata sa menire, aceea a Creștinismului. O religie însă, subjugată, servilă, supusă intereselor unui partid, se transformă în factor destructiv social, contribuind la măcinarea moralei și moralului maselor.

Instaurarea în Rusia a regimului comunist totalitar,tiranic inuman, regim ce nu se baza pe majoritatea absolută a maselor rusești, pentru a-și asigura dominarea totală, necesita, în afara formării Statului polițist, de neutralizarea Bisericii. Aceasta, îndeplinindu-și adevărata menire, ar fi fost unul din cei mai de temut dușmani. Ar fi însemnat posibilitatea regrupării maselor în jurul ei, riscul unei contra-revoluții și probabilitatea prăbușirei comunismului. Pentru obținerea acestei libertăți absolute, se impunea una din cele două soluții: sau distrugerea Bisericii, sau subjugarea ei intereselor partidului. Cea de a doua soluție, era - naturalideală, dar pentru realizarea ei, comunismul avea nevoie de elementul uman, dispus să se facă unealtă oarbă în mâinile partidului.Putea el oare avea încredere în acea veche clasă conducătoare a Bisericii, chiar dacă aceasta ar fi acceptat condițiile impuse de Guvern ? Ar fi fost această acceptare garantată în viitor ? Și-apoi, preoții comuniste, generații de țărani credincioși până la fanatism? Toate aceste întrebări au condus spre prima soluție, aceea de distrugere a Bisericii. Pe plan intern, această măsură produce haosul, teroarea, și indivizii, hărțuiți din toate părțile, nu mai au posibilitatea unei regrupări. Pe plan extern, faptul independenței Bisericii Ortodoxe de centrul Roma, face ca această măsură a Guvernului să fie privită ca o chestiune de politică internă.Pentru occidentali, are importanța unui fapt divers. Din punct de vedere comunist, măsura dă pe deplin roadele așteptate.

Dacă comunismul n'ar fi avut un program expansionist,atunci această măsură s'ar fi permanentizat și ea.Cum însă limitarea politică între granițele țării era ceva temporar, tot așa și această

măsură trebuie să fie temporară.Deoarece, neexistența formală a Bisericii, pe plan internațional ar fi avut o repercusiune contrarie sensului dorit.Deaceea, revenirea era prevăzută,dar într'un sens cu totul altul. Pentru acest moment s'au creat elemente destinate conducerii noii Biserici,concepută după dorința și necesitatea comunistă: elemente, trup și suflet, la dispoziția guvernului. Astfel a luat nastere această parodie ce fu prezentată lumii ca Biserica Ortodoxă Rusă, care n'are nimic comun cu Ortodoxia.Fondul e Evanghelia lui Marx,iar Dumnezeul acestei Biserici e însuși cârmuitorul partidului. Nu se mai slujește cuvântul Domnului ci interesele partidului.

Această instituție creează deja confuzie, pe plan internațional. Prin ea se speră într'un început de democratizare a comunismului.Are chiarr darul să atragă simpatia multor naivi ce până atunci mai aveau oarecari reticențe. Această mascaradă servește ca o perdea de fum, în dosul căreia se pot ascunde intențiile guvernului.

In așa zisul Congres de Pace dela Viena, Patriarhul Alexei reprezenta ideia de pace. Dar pace rusească, ceeace se poate traduce prin sclavie, tiranie. Și totul în numele,de astă dată, nu a rațiunei de Stat, ci în numele biruinței marei idei creștine.

Or, reprezentând creștinismul, deoe nu a protestat niciodată contra sclavizării milioanelor de suflete,ce se macină în câmpurile de deportări ale Rusiei? Reprezentând creștinismul, deoe de pe buzele Sf. Sale nu a pornit niciodată un protest contra asasinatelor individuale și colective ale Guvernului rusesc? Reprezentând creștinismul, s'a ridicat vreodată contra minciunilor și fărădelegilor guvernului sovietic? Iar dacă figura Sf,Sale nu și-a făcut apariția decât acolo unde erau de apărat interesele partidului, care e concluzia ce se poate trage?

Unica concluzie valabilă e aceea că nu există în aceste circumstanțe Biserică. Există o nouă organizație, ce proclamă ca nou Dumnezeu pe însuși șeful partidului.

In Rusia și țările satelite nu mai există Biserică,ci "întreprinderi". Proba o avem în "Crezul" dat după ultimul război în Iugoslavia cu aprobarea Patriarhului, ca să înlocuiască pe cel vechi.

"In numele lui Stalin, și-a lui Tito, și-a sfântului duh
"al lumei comuniste, amin.
"Cred în Stalin, făcătorul libertății și al comunismului..
Și continua pe acest ton respingător, revoltător.

Cred că numai reproducerea acestor câteva rânduri a noului Crez, sunt suficiente pentru a demasca farsa comunistă, farsa dedublată de criminal sacrilegiu, ppin parodierea însăși a Bisericii.

Unde au fost protestele ridicate în fața acestei grave probleme? Unde a fost intervenția de demascare din partea Patriarhului Alexei ? Realitatea e că în țările comuniste, nu există Biserică,nu există Dumnezeu. Lăcașurile sfinte, sunt numai teatre,în care actorii îmbrăcați în odăjdii,își joacă rolul pentru care au fost plătiți.

Iar Dumnezeu, în țările teroarei comuniste, a împărtășit soarta tuturor reacționarilor burghezo-capitaliști : a fost deportat. In înghețatele câmpuri siberiene, Dumnezeu e în rând cu milioanele de sacrificați, în numele umanitarei religii comuniste.

Cezar Vintilă.

Câteva cuvinte despre "luptă".

Un prieten ne reproșa nouă, legionarilor, faptul că am fi monopolizat diferite cuvinte din dicționarul românesc. Printre altele se găsea și cuvântul "luptă". Îmi dădea să înțeleg că facem prea mare caz de lupta noastră, căzând astfel în pacatul demagogiei.

Am rămas foarte surprins, nu atât de argumentare, cât de lipsa de înțelegere a acestui prieten, care, trăind în țară, a cunoscut pe mulți dintre acei cari azi nu mai sunt printre noi,deoarece au dat un sens sublim cuvântului "luptă". O lipsă de înțelegere care se datorește fără îndoială unei neglijențe comode, unei tendințe de a înlătura cu ușurință, tot ceeace nu face parte din sfera preocupărilor sale. Această atitudine dealtfel, nu ne preocupă decât numai atunci, când - în afară de superficială - devine și agresivă.

Sensul cuvântului luptă are cu totul altă însemnătate în graiul legionar. De aci confuzia. Noi n'am monopolizat nimic.Lupta poate aparține tuturor. Dar sensul luptei legionare numai nouă. Și aceasta nu ne-o poate contesta nimeni.

Pentru noi legionarii, lupta înseamnă mai mult decât o atitudine politică. Inseamnă mai mult decât o atitudine determinată de necesități naționale de moment. Inseamnă mai mult decât o consecvență a unei linii dinamice.

Pentru noi,lupta, înseamnă o trăire pe plan interior.<u>Lupta cu noi înșine în primul rând.</u>

"Materia și spiritul - spune prof. Max Otto, dela Univ. din Wisconsin - pot fi inamici, însă pot fi tot atât de bine și aliați".

Noi credem că aceasta este lupta noastră : a alia materia și spiritul, astăzi în crâncenă aversiune.

Lumea de azi uită că moștenirea materială pe care o posedă nu este decât produsul moștenirii spirituale. Materia nu se justifică prin ea însăși, iar spiritul nu are o finalitate în sine. Materia este o creație a spiritului, iar finalitatea acestuia este însăși "creația". Ori, în momentul când această corelație nu mai există (și astăzi nu mai există) avem "fii" ca și "părinți" denaturați. Din această cauză noi ne întoarcem la "izvoare", ne întoarcem la Dumnezeu și cu ajutorul Lui, ne regăsim, ca exponenți ai unei dualități. Dualitate în echilibru, materie și spirit. Așa ne numim noi legionarii "oameni", pentrucă în fond, nici nu vrem să fim altceva, nici nu putem fi altceva decât "oameni".

Dozechilibrul a dat sfinți și tâlhari.

<u>Lupta noastră este menținerea echilibrului</u>, căci dacă tâlharul din noi este mai puternic decât sfântul, omul...moare în închisoare. Iar dacă sfântul din noi este mai puternic...ar fi minunat, dar asta nu se întâmplă decât odată la fiecare mie de ani.

Se vorbește mult de echilibru politic, economic, social.Și bine, <u>lupta noastră este de echilibru moral</u>, ca factor comun tuturor echilibrelor posibile. Echilibru moral ridicat la rangul de "comandament", căci "fără comandamente cari să ne oblige a trăi

după o anumită ţinută, existenţa noastră este existenţa unui somer. Aceasta este teribila situaţie spirituală în care cea mai bună tinerime a lumii se găseşte astăzi" - spune Ortega y Gasset.

Ori, toate eforturile unei "existenţe somere" nu dau roade. Sau dacă dau, au gusturi diferite de la generaţie la generaţie. Noi simţim astăzi, amare, mult prea amare, fructele arborelui care în trecut, pentru cei ce le-au apucat, erau pline de aromă şi dulceaţă. De aceea nu ne înţelegem. Noi refuzăm a crede în cuvinte când acestea exprimă goluri şi ne împotrivim a numi "dulce" ceeace <u>experienţa proprie</u> ne dovedeşte a fi "amar". Experienţa ne obligă a da nume propriu conţinutului. Şi nu o facem fără arbitru. Din potrivă, apelăm la arbitrul valorilor absolute, valori pe care nici cei de eri, nici cei de azi, şi nici cei de mâine, nu le pot contesta. Nu le pot contesta, în măsura în care nu vor a se recunoaşte identificaţi cu "tâlharul". Dar în mod public nici el,"tâlharul"din noi, nu doreşte a fi recunoscut ca atare.

Şi de aceea "lupta". Lupta noastră. Noi îl recunoaştem pe tâlhar, îi dăm adevăratul nume şi-l împingem la marginea fiinţei noastre, pentrucă este anti-uman; dacă suntem destui, îl împingem la marginea societăţii, pentrucă e anti-social; îl împingem la marginea naţiunei, pentrucă este anti-naţional; şi'nsfârşit, îl împingem la marginea lumii, pentrucă este împotriva lui Dumnezeu.

"Omul" azi stă să plesnească de atâta tâlhărie înrădăcinată în el ca o bubă. Buba noastră a tuturor. Extirparea ei e dureroasă dar indispensabilă. E lupta legionară...

Natural, trăim "un mare şi minunat secol. Cel mai minunat pe care această planetă oscilantă l-a văzut vreodată. Câteodată e comic, prea des e tragic, e însă întotdeauna minunat. Visurile noastre cele mai îndrăsneţe, vor fi depăşite de ceeace ne aşteaptă.Vine rău, vine bine, eu doresc să iau parte la spectacol, atât de mult cât e posibil."- spune Robert Heinlein.Dar poziţia lui este poziţia spectatorului, este poziţia cantităţii necesară să umple un gol pentru a justifica continuarea spectacolului, indiferent cum se desfăşoară acesta. Numai că, spectacolul nostru de azi, la care milioane şi milioane de Heinlein vor să ia parte, se desfăşoară într'un teatru în flăcări.

E un moment de mare emergenţă. Poziţia noastră este de a sta în vâltoare. Deaceea Mişcarea Legionară a ales lupta, pentrucă e unica şansă a poporului românesc de a nu fi trimis în faţa Curţii Marţiale a Istoriei.

In mod special am ales în exemplificarea noastră pe Heinlein Gasset şi Otto, căci dacă îl puneam pe Sadoveanu de pildă în faţa lui Nae Ionescu şi Mota, puteam fi acuzat de subiectivitate, generalizând excepţiuni care ne caracterizează. Vedem însă astăzi, că aceleaşi probleme cari au frământat capetele luminate ale generaţiei noastre româneşti, preocupă în aceeaşi măsură şi alte capete din alte părţi.

Mişcarea Legionară, simplu, încearcă să scoată tineretul românesc din acea "existenţă someră", "mai rea negaţie a vieţii decât moartea însăşi", care,fie că vine "rău sau bine", se alimentează cu speranţa unui "câştig,oricine ar învinge", oferind lupta cu sine însuşi ca un comandament pozitiv, ca un produs al înţelepciunei acumulată de mii de ani,pentru gloria binelui şi-a lui Dumnezeu.

Matei Popa

Condiţia unei reînoiri

****

Ce va fi mâine ?

Este întrebarea care freamătă astăzi peste cugetul fiecărui a din noi. Omenirea abia că-şi dă seama de viforul prin care a trecut şi inima ei, purtând stigmatul incertitudinei, aşteaptă printre dărâmături să reînceapă iarăşi cutremurul care abia o clipă a încetat, aşteaptă o putere supranaturală să o scoată din starea morbidă a haosului actual.

Un presentiment adânc bântuie azi conştiinţele. Presentimentul unui dezastru care va înfrânge legile mului şi va lua curs vieţii într'o nouă direcţie, într'un alt sens. Acest presentiment este un început de înoire a sufletului omenesc şi pragul porţii care va deschide o oră nouă în istorie. El naşte în acelaş timp din teamă şi din speranţă şi se cristalizează în această stare de înfrigurare generală. El stăpâneşte astăzi viaţa şi spiritul întregii comunităţi omeneşti.

Toate ideologiile şi toate sistemele au căzut din preocupările omului actual. Nimeni nu mai e în fond condiţionat de vreo mişcare politică. Nimeni nu-şi mai găseşte sprijin în vreo formulă internaţională. Se încheagă azi în lume un fenomen de suflet omenesc, un fenomen care - depăşind manifestările vieţii - se adânceşte în însăşi esenţa ei. Omul are astăzi în faţă perspectiva pierderii sale.

Când duşmanul firii isbeşte neamurile cu lancea nelegiuirilor sale, în faţa milioanelor de suflete omeneşti o singură problemă se mai pune : lupta împotriva acestui duşman comun.

Consecinţele nefaste ale doctrinei marxiste s'au arătat în ţările subjugate de trupele roşii. Toate aceste ţări simt pe carnea şi pe sângele lor că triumful comunismului în lume înseamnă deposedarea omenirei de tot ceeace formează patrimoniul ei moral şi material în favoarea cercurilor oculte care din umbră vor să instaureze cea mai cumplită tiranie ce a existat vreodată în istorie. Pe oameni astăzi o singură teamă îi unește : robia. Şi o singură speranţă : apariţia conducătorilor excepţionali, predestinaţi să strângă năzuinţele risipite şi să le fecundeze în duhul lor. Lupta lor să fie salvarea generaţiei noastre şi viitorul omenirii întregi.

Pe înţelegerea dintre ei să se bazeze fixarea obiectivelor acestei lupte şi realizarea condiţiilor de forţă pentru ajungerea acestor obiective.

Compromisul în politica internaţională de azi este norma care convine Rusiei Sovietice, este mediul ideal de desvoltare a planurilor bolşevice. El a făcut ca neamurile să-şi piardă încrederea şi unitatea, devenind câmp liber pentru manevrele din umbră ale Moscovei.

Trebuiesc smulse naţiunile din braţele Moscovei printr'o hotărâre irevocabilă a celor care au rămas să ţină piept blocului comunist, de a se regrupa şi reconstitui într'o nouă bază de plecare.

care bine trasată în conștiințele tuturor, nu după echivocuri și subterfugii demoralizatoare, care tocmai servesc țelului ocult al comunismului, ce formulat de către evreul Karl Marx, făcu din poporul rus instrument de cucerire a lumii prin înșcăunarea tiranului anonim, purtând pe față masca libertății : "Majestatea Sa Proletariatul", denumire consființită de evreul Trotzky, "alter ego" al lui Lenin.

Noua bază de plecare trebuie să fie marcată de coordonatele acelui fenomen de suflet omenesc pe care cu toții îl presimțim astăzi. Planul biruinței va fi un fapt abia când se vor deschide perspectivele unei reînoiri, unei refaceri spirituale prin care omul să pornească la rezolvarea problemelor sociale în duh eroic, misionar.

Dacă va veni cândva pacea 'ntre oameni și'ntre popoare, condiția ei nu poate fi alta decât dreptatea bazată pe dragostea creștină. Această dragoste nu poate să iasă dintr'un sistem, dintr'o doctrină și nici din foruri internaționale, ci din sufletul milioanelor de muncitori, care de sute de ani sângerează. Ea a împietrit pentrucă nimeni n'a căutat-o. Omenirea în egoismul ei păgân și-a întors fața dela ea.

Acest suflet silnicit al mulțimilor, așteaptă să fie vindecat prin duhul conducătorilor de neamuri, printr'o retortă spirituală, printr'o școală a reînoirii, în care ca'ntr'un apostolat, principiile vii să-și găsească aplicare, înlăturând prejudecățile și practicile născute din litera moartă a doctrinelor și sistemelor de până acum.

Ion Țolescu

Nationalism sau internationalism

****

Niciodată în decursul istoriei, oamenii, nu au avut de rezolvat probleme cari să-i seducă, cari să-i situeze între abis și Dumnezeu, cu intensitatea pe care o trăește generația noastră.

Problemele înaintașilor noștri, au fost întotdeauna limitate cel puțin în spațiu. Astăzi, problemele sunt probleme de verticală. Și generația noastră, cu mai mult de două mii de ani de experiență, dureri și victorii, are de ales între lumină și întunerec. Greutatea alegerii este cu atât mai mare, cu cât responsabilitatea urmărilor ne apasă, vrând nevrând, pe umeri.

Avem de făcut un pas și acest pas e decisiv.

O concepție de viață determinată de doi factori, reprezentând respectiv binele și răul, este nodul de încercare, iar de felul cum va fi desfăcut acest nod, depinde răsăritul soarelui de mâine. Factorii sunt : naționalismul și internaționalismul.

Mereu, internaționalismul, a fost înfățișat ca o treaptă superioară, care, fie că vede "omul" prin prisma creștină, aceia de frățietate și dragoste, fie că îl vede ca Marx, un factor într'un proces economic, e treapta la care omenirea, de voe sau de nevoe, trebue să ajungă.

E cert ! Trebue să ajungă ! Insă cum ? Cum să se ajungă la fericire, pentrucă în fond, aceasta este esențialul problemei.

Mântuitorul a jalonat drumul și, treisprezece secole, biserica l'a controlat cu multă eficiență. Biserica însă, trăsătură de unire între om și Dumnezeu, între om și fericire, s'a întâlnit cu un element nu fără importanță în spiritul omenesc : nerăbdarea.

De aici excesele și de o parte și de alta, cu inchizițiile, și dorința de a limita "teritoriul", nu lui Dumnezeu, ci Bisericii.

Așa a fost începutul. Au venit Reformele, Calvin dă burgheziei o nouă etică, ca și posibilitatea de a se recunoaște ca atare, iar descoperirile îi dau noi îndemnuri. Omenirea începe a se preocupa mai mult cu "omul" și mai puțin cu Dumnezeu, ajungându-se prin diferitele etape ale ultimilor patru secoli, la forma enormului progres tehnic, căruia îi suntem mărturie. Natural, nu înseamnă că această preocupare este un fenomen nou. Omul de când a apărut, continuă să pipăie și în fiecare zi descoperă ceva nou. Numai că el nu bagă de seamă că aceste realizări sunt produsul unui șir de sacrificii și renunțări, când specializându-se atât, "el" însuși a rămas un "semi-om". E creer, inimă, pântec, un Lucifer care nu caută tronul lui Dumnezeu, ci tronul noțiunei de "om". Or această noțiune implică o realizare pe verticală, o viață interioară care nu se poate explica printr'o teorie a "lubrifianților", ci printr'o trăire înaltă spre perfecțiune.

Acest sens, pozitiv și negativ în acelaș timp, această îmbinare de bine și rău, de Lucifer și Dumnezeu - rădăcină a tragediei umane - niciodată nu a fost mai clară ca în zilele noastre.

Dela om la societate nu avem decât să facem o adunare sau o înmulțire, și-atunci, întrebarea noastră este : Sunt aceste două caractere sub semne diferite, în echilibru ? Dacă sunt, putem dormi liniștiti. Manifestările omului contemporan ne fac să credem însă că trăsătura luciferică este mai accentuată.

Nu este oare subiectivă considerația noastră ? Nu este oare determinată de premize false, pe care istoria le va condamna mâine? Noi nu avem timpul și nici spațiul pentru a oscila în îndoeli. Noi trebue să facem pasul, să desfacem nodul...

Idealul fiind fericirea, iar societatea omenească fiind obiectul ei, problema care se pune este forma care trebue să concentreze energia omenească, pentru a se ajunge la fericire.

Deaceea, naționalism sau internaționalism ?

Intrebându-ne comitem o eroare. Intrebându-ne, anticipăm o realitate care de fapt nu există. O societate internațională, o societate fără rădăcini, errantă pretutindeni și nicăieri, nu există cel puțin pe lumea aceasta - și deaceea nu poate fi obiectul nostru. Există o comunitate internațională, în care indivizii reprezintă societăți întregi, cu caractere bine definite.

Deosebirea între națiuni este o realitate care nu se poate nega. Ea este evidentă, este rezultatul a mii de ani de evoluție istorică diferită, o realitate pe care nici o construcție artificială nu o poate șterge și la care nici o societate nu a renuntat până acum de bună voie.

E o chestiune care depășește valorile comune, depășește buna stare materială și se preocupă de buna stare morală și respect

propriu. Exact datorită acestei conştiinţe de respect propriu,apare în prima jumătate a sec. XX, conştiinţa respectului naţional şi de aici respectul internaţional, ca un imperativ, ca o cunună a civilizaţiei şi căreia vrem să-i eliminăm factorul negativ.

Astfel s'ar presenta produsul aceleiaşi operaţii de pe plan intern pe plan extern, considerând naţionalismul şi internaţionalismul, nu ca două noţiuni cari se elimină, ci care se complectează.

Aşa dar, naţionalism internaţionalist !

E paradoxal ? In acest caz, premizele de la cari pornim sunt paradoxul finalităţilor noastre.

Deosebirile nu ne despart, ci ne alătură, ne ajută, ne animă desvoltarea proprie, iar contribuţia naţională nu este numai necesară, este chiar esenţială bogăţiei şi frumuseţei peisagiului internaţional şi ...fericirei.

Naţionalismul nu exclude, aşa cum poate se pretinde, norme de etică socială şi politică internaţională. Dimpotrivă, acestea sunt de importanţă vitală existenţei societăţii naţionaliste,fiind însăşi expresia ei.

Fără îndoială, nu vom ajunge la aceste concluzii dacă înţelegem prin naţionalism, şovinism, egoism, pofte, şi nu respect , altruism, abnegaţie, noţiuni comune tuturor religiilor, deci tuturor popoarelor.

In diferite timpuri, cu diferite argumente s'a încercat a se dovedi că etica contracarează progresul.

Nu putem fi convinşi de acest lucru. Credem că numai etica îl stimulează, îl ridică dela orizontală. Însăşi negarea ei,este acceptarea unei etici, aceia a ne-eticei, dacă se poate numi aşa, şi de aici rezultatele...

Cu V2 nu se ajunge la Dumnezeu, la fericire, chiar dacă în anumite circumstanţe, e un mijloc rapid. Ceeace ne trebue e să avem conştiinţa prezenţei Lui în actele noastre.

Conştiinţa prezenţei Lui este esenţa naţionalismului, ca şi prisma prin care trebue văzut internaţionalismul.

Indepărtându-ne de această linie, ne îndepărtăm de însuşi sensul existenţei noastre.

Experienţele pe cari le trăim, ne pot mărturisi astăzi,când lumea întreagă este fără patrie şi fără Dumnezeu.

"A sosit momentul Marei Reforme".

"Trebuesc revizuite toate ideile, toate sistemele şi toate concepţiile veacurilor trecute, adaptându-le omului interior şi finalităţilor lui" - spune Horia Sima în Menirea Naţionalismului, şi subliniez "finalităţilor lui", cari nu se găsesc în negaţie ori cum am dori să argumentăm aceasta.

Marcel Preotescu

The atomic bomb

The caracteristic feature of the present time seems to be the nonsense. Insinuating and powerful, it affects the spirits apparently the best level-headed. And the evil has se deeply taken root,that nobody seems to realize it any more. People enjoy that atmosphere of uncertainty and only notice it when the event obviously goes beyond certain limits. However, who could, in our upset world, determine those limits ?!

And that is why one of the most striking nonsense flies about the free world, without being considered as beyond the allowed limits. Here it is : " As soon as the Russians will get the atomic bomb, the war will start ".

Which is to say : " No, Misters Russians, don't be afraid ! Go on doing all you have to do, because we have no intent of preventing you from going on, or even to reproach you with anything.We cannot do it because you have no atomic bomb. It would be coward from us !... We are gently waiting for you and we are going to study what to do when you attack us with your atomic bomb. It is up to you, Misters Russians, to start !..."

Affirmation absurd and unconscious, which betrays a tate of mind unmaturate and irresponsible. And however, those words are frequently heard repeated by persons of international fame, as well Americans as Europeans.

It is an anomaly. It is even monstrous, to affirm and maintain such a thing. For, it is inadmissible to wait for an enemy to possess such a weapon to set going at last.

In case of an armed conflict between East and West - which means URSS and USA - the victory will go to that of the adversaries which will throw the first ten or twenty atomic or H-bombs. It is a prediction which seems unfounded, because the Russians may have none of the two ultra-destructive arms. However, we say that the Russians may have none of them, looking only on the most fortunate contingency for the occidental world. Although nobody can possibly assert with the same certainty than some years ago, that Russia is devoid of the terrifying weapon. The Rosenbergs must be well informed about it...

But human nature is optimist. And the more elementary logic is not absent from the politicians' calculations. Here is an exemple. It is the most common case. It is made of human optimism, human logic, and chiefly, human improvidence, which could also be called human cowardice.

" Russia is a danger. That is unquestionable. But Russia doesn't attack. (OPTIMISM) That is because it has not yet got the atomic or the H-bomb. For, otherwise, war would have started long ago. (LOGIC) There is nothing to worry about and it is useless to fear the comunism expansion throughout the world. We are at peace. A precarious peace, that is true, but, anyway, we can at least enjoy a certain period of calm. The cold war is but a spectacular deviatio - nism of the Russians, to which we can easily answer. (IMPROVIDENCE) Since we are not attacked by the Russians, everything is all right.

We have no interest either to attack them. Why should we ? We have nothing to do with the hundred of millions of creatures deprived of liberty, subjected to tortures and humiliations, folded like cattle in the huge red anclosures. (COWARDICE) And, moreover, we have obligations in the war in Corea...(EXCUSE).

Those calculators think it is more efficacious and more honorable to accept the humiliations from the Moscovits than to tell them once for all : Stop !

This free world, to which go the hopes of all the nations reduced to slavery and which had the incredible luck of being the first to reach the mysteries of the desintegration of the atom, remains like hypnotyzed before the red star of the Kremlin. Although possessor of a weapon - that the Russians would use without hesitation had they got it - the free world torture themselves with vain conjectures - that they are alone to consider seriously and to try to solve according to rules they are alone to respect. Empire of the nonsense !...

When such a weapon has become the monopoly and the defense of a world which calls itself free and which pretends to fight for freedom, the duty of they who owns it, is to use it for the sake of mankind. It is not only to defend themselves, but to defend the freedom of all and to restablish it where it has been trampled. For the freedom of all means their OWN freedom.

The use of that weapon - which seems devilish - becomes divine by the fact that it is in the hands of the defendors of liberty. The fact, looked upon with mystic eyes, might get almost a symbolic meaning. But without going so far, we ought to thank God for having helped us rather than the others.

That is why, we must not become guilty of negligence, which could be fatal to the world we love and respect. Not to answer to the Russians when they become too bold, not to force them to move back their domination over the invaded countries, not to oblige them to stop the war in Corea, through the threat of the atomic bomb, by using it if necessary, that is to understand nothing, neither to the power fate put into our hands, nor to its historical mission. That is to be blind, dumb to the misfortunes of the world, and. what is worse, unworthy of the honor destiny bestowed on us. That is a disgrace that can result with the collapse of the whole civilized world. And the most strongly stricken will be the ingenous and careless possessor of the only weapon susceptible of preserving the civilization, the life and the happiness of men, possessor of the only argument susceptible of silencing the reds' demands.

There is no question of putting aside the scrupules and principles to which we are used, to give vent to low instincts and revenges. That would be but imitating those we want to fight. But when the destiny of the whole world is at work, the atomic bomb becomes a legitimate mean.

How many misfortunes could have been avoided, if the spectre of the atomic bomb had been brought to the green baize of the conferences !...

The Russians have not got the atomic bomb. Still less the H bomb. And even if they had, it should still be at an experimental and primitive phase, then without real efficacy.

Now and not later, the time has come to cruch that red empire to force it to respect other peoples' life and rights. Now, when the terrific weapon is not yet between their criminal hands.

Later, it will be too late.

The day when the atomic bomb will belong effectively to the sovietic arsenal, they won't come to make the announcement by beat of drum :

" People of the free world, be prepared. To morrow, we are going to have fun with the atomic bomb !...

Dr. Faust Brădescu

...En 1946-47, il aurait suffi d'une attitude énergique de la part des Etats-Unis pour que la Russie s'assagît et retirât ses Armées derrière ses anciennes frontières. A ce moment, la bombe atomique inspirait une terreur sacrée...

Et maintenant après avoir systématiquement négligé toutes les mesures de prévoyance, on propose aux peuples qui jouissent encore d'un climat de liberté, de se résigner à une paix fallacieuse, à une attente indolente, d'abandonner leur avenir à des hommes sans scrupules, qui ne nourrissent d'autre espoir que de voir leurs dépôts remplis d'armes pour se ruer à l'assaut final.

Croit-on qu'en ajournant "sine die" les incertitudes du moment, les chances d'une paix durable s'en trouveront accrues ?

Il n'y a que deux façons d'éviter la guerre : ou bien avouer sa faiblesse et s'offrir morceau par morceau au Moloch soviétique, ou bien attendre de la part de Staline un retour aux sentiments chrétiens. Mais avec cette dernière alternative nous abordons le domaine du miracle, où Dieu seul peut nous faire la grâce d'une reponse.

.....

Le Bolchevisme est l'impérialisme des forces démoniaques qui assaillent la terre, l'impérialisme de la négation...

HORIA SIMA : Destinée du Nationalisme
pag. 187-188-190

Le discours d'Eisenhower

Les circonstances politiques internationales, les troubles économiques ou sociaux, etc. peuvent provoquer une mutation radicale dans les discours d'un chef d'Etat. Et ces altérations peuvent aller jusqu'à contredire une affirmation antérieure. Il n'y a pas à s'en étonner. Les intérêts de la collectivité qu'il sert, lui impose une malléabilité et une sagesse exceptionnelles.

Cependant, on peut supposer que le premier discours d'un chef d'Etat, nouvellement élu, a quelque chose de tout à fait à part, qu'il décèle la personnalité de celui qui le prononce et laisse entrevoir une foule de réalisations possibles. Ce premier discours est une carte de visite. Il doit revêtir l'aspect d'un programme d'activité. Il doit aussi déclancher l'enthousiasme des électeurs, car normalement il s'adresse à la nation.

C'est justement pourquoi, le premier discours du Gen. Eisenhower nous paraît très intéressant et très curieux en même temps. Intéressant, par ses affirmations d'une portée internationale. Curieux, par la manière nouvelle d'établir les priorités. On ne se trouve plus devant un discours du type classique. Bien que s'adressant à la nation américaine, les affirmations, les promesses, les avertissements, touchent, englobent toutes les nations de la terre. Cette manière, hors du commun, laisse présumer dans l'esprit du nouveau président, la conscience d'une responsabilité de "leaderance" au milieu des nations libres. Les E. U. sont appelés à s'assumer cette leaderance et le Gen. Eisenhower n'hésite pas à l'affirmer, tout en mesurant très bien le poids de cet honneur.

Son discours laisse complètement de côté le souci des intérêts directs et les coutumières promesses de bien-être matériel à l'égard du peuple américain, pour embrasser les intérêts d'une communauté plus large, celle des nations éprises de liberté. C'est à elles plutôt qu'il s'adresse pour les amener à réaliser ensemble une communauté de confiance mutuelle, capable de "faire front aux menaces". Ces menaces, il ne les désigne pas nommément, mais il est manifeste qu'il s'agit "des ennemis de la foi en la liberté, qui ne reconnaissent pas Dieu, mais seulement la force."

En axant son discours sur la dignité de l'homme, sur l'amour de la liberté, sur l'orgueil du travail, sur la dévotion à la patrie, le Gen. Eisenhower a rompu avec la tradition. Il ne détaille pas le programme de ce qu'il va réaliser. En échange, il énonce des principes de conduite, il établit une ligne éthique à l'usage des Américains et de tous ceux qui se rangeront du côté de la liberté. Il demande qu'on suive cette ligne pour pouvoir se tirer du marasme dans lequel est plongée l'humanité entière.

Le peuple américain a pu être déçu de cette avalanche de principes, qui lui impose des devoirs plutôt qu'il ne lui accorde des droits, mais au point de vuemoral, le discours du Président

marque le tournant d'une époque. Le matérialisme et l'égoisme yankees - que leurs adversaires aussi bien que leurs amis leur reprochent tellement - ont été dépassés, ou du moins mis à l'épreuve. Epreuve, que le Gen. Eisenhower croit son peuple capable de surmonter victorieusement.

Et c'est ici justement, que se révèle la grande confiance du nouveau président des E.U. en son peuple. Le moment viendra où le problème essentiel du monde, ne sera plus la sécurité de tel ou de tel peuple, mais la sécurité des nations libres et l'honneur de leur communauté. C'est pourquoi, chaque nation, grande ou petite, doit être"prête à tout risquer pour la patrie". Et tout d'abord la grande nation américaine à laquelle incombe un rôle prépondérant dans le concert des peuples libres. La nation américaine doit être un exemple; un foyer d'abnégation pour le bien de la communauté menacée; un noyau autour duquel doit se cristalliser l'union des paus épris de liberté. Quelle conscience de l'importance et de la force de sa nation !...

Mais, quelle connaissance aussi des faiblesses que la richesse et la civilisation mécanique ont provoqué dans le grand peuple américain lorsqu'il s'écrie, comme un avertissement : "Le peuple qui est plus attaché à ses privilèges qu'à ses principes, ne tardera pas à perdre à la fois les uns et les autres."

Par les innombrables allusions et avertissements contenus dans son discours, le Gen. Eisenhower cherche à ouvrir les yeux de ses concitoyens. A leur faire comprendre l'impératif du moment historique, qui les a placés dans une position exceptionnelle, lourde de responsabilités. Avec son esprit de militaire, habitué à affronter des situations troubles, désagréables, le Gen. Eisenhower n'a pas ménagé son peuple. Il ne lui a rien promis. Il lui a tout simplement exposé une conjoncture, devant laquelle il se trouvera sûrement un jour et qu'il devra braver l'âme tranquille. Comme il affirme d'ailleurs: "Patriotisme signifie force équipée et citoyens préparés".

Significatives aussi sont les 9 règles de conduite énoncées avec un luxe d'argumentation. Ces règles, présentent un trait remarquable : bien que destinées au peuple américain, elles semblent formulées à l'usage de toutes les nations. De plus, elles semblent des promesses de garantie du peuple américain envers les autres nations, pour toute éventualité futuro qui pourrait affecter leur liberté.

Ce discours est une confession de foi, habile et opportune. L'horison des relations internationales s'obscurcit chaque jour davantage et vaut mieux grouper autour de soi le plus grand nombre possible d'amis, que se trouver seul au moment décisif.

Naturellement, le but final de la politique américaine esquissée par le Gen. Eisenhower, c'est la PAIX. Mais, "la paix que nous cherchons...c'est une manière de vivre". On reconnaît donc, explicitement, que la paix n'existe pas.

Adroitement conçu, le discours du Général ne modifie en rien la politique menée actuellement par les E.U. à l'égard des "ennemis de la foi en liberté". Mais, il donne, au moins, à toutes

les nations libres ou tyranisées par les ennemis de la liberté , l'espoir qu'un jour ces ennemis seront combattus et détruits.

Nous aurions bien voulu que certaines questions fussent posées d'une manière plus catégorique, plus combattive.

Espérons, que notre désir sera satisfait un jour par le Gen. Eisenhower, non seulement par un discours retentissant, mais par une offensive réelle, écrasante et victorieuse, qui ramènera sur notre terre bouleversée, la liberté et la confiance frater - nelles, auxquelles il fait allusion.

Dr. Radu Buzdugan

Pot fi Francezii comuniști-bolșevici ?

Ziaristul american O.R.Gallagher a publicat un interesant articol în revista "Social Research" din New-York, în care însemna unele observații personale asupra psihologiei poporului francez, respectiv asupra vederilor lui politice așa cum reies spontan cu ocazia diferitelor votări. Ca să fie sigur de obiectivitate și mai ales departe de orice influență orășenească, s'a fixat în mediul rural. Observările le-a făcut asupra mai multor categorii de inși și a manifestărilor lor. Mediul rural este, fără îndoială, prielnic unui studiu social obiectiv și satul francez i-a oferit splendida imagine a poporului francez, așa cum îl cunoștem cu toții.

Este așa de precis și așa de ușor verificabil punctul de vedere francez ! căci tâșnește din sufletul acestei măreți țări o sinceritate uimitoare, prezentată cu un spirit sui-generis.

Și ne interesează aceasta mai mult, mai ales în zilele noastre, când se aruncă un oprobiu asupra glorioasei Franțe, care a legănat visurile sociale ale omenirii, visuri de libertate, cu cari au înghețat pe buze atâția și atâția pribegi, a cărora viață tristă se asemuiește cu a mulțora dintre noi. Vreau să spun că se fac unele pronosticuri dureroase asupra unui popor cu trecut istoric neatins de vreun alt popor al globului. Vasta experiență politică pe propria-i piele, sorții uneori defavorabili în situațiuni grele, spiritul veșnic nemulțumit de el însuși al Francezului, și altele, împing pe unii gânditori să creadă că Franța se află în pragul unui faliment moral, că este complect comunizată, că așteaptă ordine dela Moscova și că flacăra la care s'ar încălzi ar fi cea a Kremlinului. Noi, care credem că putem cunoaște cât de puțin sufletul poporului francez, nu suntem de aceiași părere. Dar nu optăm nici pentru ziaristul american Gallagher, care n'a prins bine caracteristicile franceze. A susține că poporul francez este comunizant înseamnă a nu cunoaște poporul francez de loc. Poporul francez, în realitate, nu se lasă convins de nimeni, fiindcă își dă seama de valoarea lui intrinsecă. Mai ales, nu se lasă condus de nimeni, sub nici o formă, chiar când este învins.

Este un orgoliu de neam nobil. Un popor care știe să moară, vrea însă să știe pentruce moare. Și o face bucuros dacă se convinge el însuși de aceasta. Pildă vie stă ultimul război mondial, unde Francezii au cedat pur și simplu fără luptă armatei germane, fiindcă n'avea un ideal de luptă. Nu știa pentruce trebuie să moară. Când a văzut că n'are ideal, a renunțat la o luptă care-i era desfavorabilă și a făcut-o fără să consulte oamenii politici. S'a lăsat condus doar de glasul pământului. Am vorbit cu sute de soldați germani, cari au luptat în Franța. Au admirație pentru soldatul francez. Îl admiră nu numai pentru jertfa lor ilimitată și necondiționată dar și pentru un cavalerism demn de istoria veche greco-romană. Ostașii francezi, e drept, n'au mai luptat pe front, dar au luptat sub formă de grupuri de rezistență, cari nu luptau contra armatei germane, ci contra năvălitorului național-socialist.

Ziaristul american urmărește în satul francez proletariatul rural. Micii meșteșugari, slugile, convinși de stăpânii lor, dau votul lor centrului sau celor de dreapta. Comuniștii, la sate, se recrutează din mici funcționari, lucrători someri, și unii proprietari mici (cari speră într'o expropriere masivă spre a deveni și ei...mari). Observă însă ziaristul că mai toți cei ce au votat cu comuniștii sunt mari adversari ai Rușilor sovietici, unii sunt contra socialiștilor sau sindicaliștilor cari au stricat viața și raporturile dintre lucrători și fabrică. Ziaristul crede că iraționalul stăpânește pe țăranul francez și de aceea nu pot avea o atitudine politică perfectă.

Noi credem însă altceva. Ziaristul nu vrea să facă distincție între "comunismul francez" teoretic, ideal, și bolșevismul asiatico-rusesc, care repugnă oricărui om de idei. Francezul respinge cu dispreț ordinul-mesaj pornit din hrubele moscovite.. Poporul francez, acel popor care a sângerat pentru ideia de libertate, egalitate și frățietate, nu poate admite sub nici un motiv, să tronez peste conștiința lui de cetățean nobil, ideia de teroare, tiranie și înfiorătoare samavolnicie. Francezul nu vrea să se vadă mințit de nimeni și nici dirijat din umbră. Francezul este născut luptător viteaz și cavaler, și nu ucide, ci crută; nu distruge, ci creează; nu oprimă, ci consolează pe cei năpăstuiți.

Dacă sovieticii se laudă cu "epurațiile" lunare, apoi Franța cazii s'ar îngrozi să ia via ța chiar dușmanilor lor. Sufletul francez, sufletul poporului, este acela care a creat grandioasa istorie a Franței și un suflet mare nu se mânjește niciodată.

Francezul știe să-și cearâ dreptul lui la viață. Sovieticul nu poate, căci îi lipsește limbajul. Poporul francez știe să trăiască, să-și satisfacă chiar și capriciile; turma sovietică se lasă condusă de "smecherii" partidului, și nu știe ce înseamnă nici viața, nici senzațiile ei. Un comunist francez trebuie să aibă gospodăria lui, familia lui, masa lui și patul lui confortabil, altfel se revoltă; un sovietic nu știe ce este aceasta, fiindcă trăiește încă în epoca glacială a țării lui.

Francezii nu pot fii niciodată bolșevici asiatici, sovietici, despoți ai popoarelor. Francezii au luptat pentru libertatea tuturor popoarelor lumii, în nici un caz nu vor suporta cizma de iuft peste inima nobilă a Țării lor.

I.D.Dimitriu

Pe marginea unui interview

****

Prin August 1950, fostul rege al României, Carol, a dat cu mare greutate un interview unui gazetar portughez. Este ultimul interview, căci gazetarii cei curioşi, ca şi publicitatea, repugnă fostului monarh. Şi bietul gazetăr portughez accentuează această urâ tenace, aminteşte zelul fotografilor americani de care se teme mult Carol şi care în îndrăsneala lor iau instantanee chiar şi prin crăpăturile zidurilor, dacă nu pot dintre crengile copacilor stufoşi.

Gazetarul s'a dus la Estoril, pe rua de Angola, la vila albă "Marisol". Mai erau curioşi pe afară, dar care nu erau fericiti ca şi el...Sună. In cinci minuto, un portar îl introduce într'un salonaş "roşu", unde se întâlneşte cu Dl. Urdăreanu, ministrul casei şi lacheul oficial. Acesta aranjează totul şi toate : audienţele, concertele sau expoziţiile de vizitat, jocurile de cărti. Credincioşul valet cere legitimaţii, pasaport eventual, ia notă, cere listă cu întrebările ce le doreşte şi interzice total întrebări asupra chestiunilor personale sau politice. Este primit. La o masă cu cărţi şi jurnale, stă "exilatul" cu chip obosit,îmbătrânit, palid, cu ochii stinşi, cu gesturi nervoase, cu o ţigare între degetele tremurânde...Şi începe interviewul propriu zis, cu întrebări şi răspunsuri.

Acum, pentrucă am avut posibilitatea să avem întrebările şi răspunsurile, le vom da exact, şi pe urmă, fiindcă aceste răspunsuri nu sunt cele care ar trebui să fie, ne vom îngădui să răspundem noi, cum ar fi trebuit să se răspundă.

Int: Care sunt raţiunile pentru care socotiţi România ca pe o ţară monarhică ?

Răs: România a fost totdeauna o ţară monarhică. Poporul vede în suveranul său un arbitru de care este legat. Ii place să fie condus de rege, decât să fie guvernat.

Cum ar fi trebuit să se răspundă: România a fost totdeauna monarhie constitutională, cu rege care trebuie să domnească,nu să guverneze (ba să facă şi dictatură personală, cu încălcarea Constituţiei poporului, creându-şi partid politic). Poporul îşi iubeşte suveranii buni, înţelepţi, iubitori de popor şi de ţară,cinstiţi, cari nu-şi uită datoriile faţă de El. Poporul român este înţelept şi răbdător, dar nu trebuie să-şi bată joc de El oricine are norocul să-i fie rege. Poporul are încredere în suveranul Său, dar dacă se vede înşelat în visurile lui, apoi ştie ce să facă. Cazul cu mine, stimate Domn...

Int: Poate că aveţi şi exemple de dragoste...

Răs: Sute de scrisori care-mi vin din exil şi din ţară.Când un ţăran avea un conflict cu vecinul pentru vreo vită sau bucăţică de de pământ, de multe ori se îndrepta cu petiţia către rege, nu către justiţie. Obiceiu ce nu poate fi îndepărtat.Cea mai bună probă sunt scrisorile ce le primesc şi acum din România, unde mi se arată impozitele grele cu care apasă poporul regimul actual.S'o

spunem deschis, că spiritul monarhic n'a scăzut încă.

Cum ar fi trebuit să se răspundă: Nu-mi vine aci,în exil, nicio scrisoare măcar. Chiar prietenii pe care i-am îmbogăţit pe spinarea ţării m'au uitat. Scrisori din ţară, nici atât, căci regimul groazei şi-al morţii, pe care eu l'am grăbit să vină în România, nu lasă nicio pasăre să sboare încoace. Intr'adevăr,ţăranul român, de care mi-am bătut joc cât am putut, mai avea obiceiul secular de a întâmpina pe Domn cu petiţia în protap, dar eu n'am făcut cum aveau obiceiul s'o facă marii mei înaintaşi Carol I şi Ferdinand cel Loial, adică să le mai facem dreptate, sau să le dau un ajutor din cassa mea cu bani, ci le trimeteam petiţiile Justiţiei să facă ea ce-o vrea cu ele. In prezent România este sfârşmată şi cu mare greutate se va reface. Cine sunt vinovaţi de aceasta ? Nu este cazul s'o spun, din motive pe care le înţelegeţi, de sigur...

Int: "Comitetul" dela Washington, care luptă în străinătate contra regimului actual din România, lucrează pe principii monarhice ?

Răs: Desigur. Este ca şi rezistenţa din ţară, tot monarhic. Este o legătură de unire pe care n'o poate distruge regimul roşu.

Adevăratul răspuns: "Comitetul" dela Washington este compus din oamenii mei de casă. Toţi trăiesc bine din fondurile mele,pe care le-am pus la dispoziţia lor fără voia mea.Sunt şi ei tot aşa de monarhici, cum am fost eu şi cum voi mai fi. Ce mai doriţi ? Aş putea eu să vă mai servesc şi alte amănunte, dar din fericire pentru mine, nu sunt puse în chestionarul DV...

Int: Mi se pare că mulţi exilaţi, în special tineretul intelectual, reprezintă o forţă reacţionară şi vor succede regimului comunist, când acesta va fi exterminat. Pentru aceasta ezită să compară în grupe cari luptă în străinătate pentru eliberarea României ?

Răs: Tineretul acesta ezită căci are avantajii sociale câştigate, cari vor dispărea în acel moment dintr'odată. Se înşeală, pentrucă istoria nu se mai repetă. Pe de altă parte vor avea în faţa lor o situaţie de fapt, care va fi impusă din interior sau exterior. Dacă din afară se nimiceşte regimul roşu, se va impune un regim democratic...

Era mai bun răspunsul acesta: Tineretul acesta de care-mi vorbeşti, stimate Domn, l-am ucis cu sete diabolică, în vremea când eram rege pentru ei. Am pe conştiinţa mea mii de morţi,uciga din ordinul meu personal. Le-am ucis pe şeful Mişcării Legionare, care era un om integru, cinstit, un cap politic perfect organizat, un vizionar, dar şi realist în acelaş timp. In slăbiciunea mea de minte mi l-am socotit...rival, mai ales că eu însumi jucam rol politic, adulat de toate lichelele şi căzăturile politicianiste.L-am ucis ca un nemernic; dar vezi, stimate Domn, nu-mi pare rău nici de asasinarea acestui om, nici de-a altora, mii şi mii, căci nu mă lega suflet în mine. Am speculat ţara fără s'o iubesc, căci nu mă leagă de ea nimic. I-am impus legi, din care am profitat cu sîngur.(Ştii chestia cu Timbrul Aviaţiei) In materie de aviaţie mai am pe conştiinţă şi pe bieţii aviatori cari s'au prăbuşit în drum spre ţară, după de recepţionaserăm cu toţii avioanele din Franţa.

Am pus un chior ministru al Armatei române, din care eu dezertasem în primul război mondial, ținându-mă după fustele unei seniorite nostime. Chiorul ăsta mi-a făcut toate gusturile absolut...Dar să nu mai intru în amănunte că mi-e scârbă și mie de mine însumi. Numai acest tineret de care mă întrebi Dta acum, numai acesta va avea un cuvânt hotărâtor, căci a murit fără murmur în războiu, în închisori, în lagăre de concentrare, arși în crematorii, uciși și de așa zișii naționaliști, cât și de comuniștii de astăzi, iar'în munți, ei conduc rezistența, adevărata rezistență, cu lupta, sângerare, foame și moarte, nu cu discuții inutile, la ceaiuri dansante, în fracuri impecabile, priviți languros de femei încântătoare...

Istoria nu se mai repetă într'adevăr, căci eu nu voi mai urca pe tronul pe care l-am spurcat și degeaba mă marghiolesc eu pe la toți sfinții și trimit pe Dl. Urdăreanu să-mi aranjeze tot soiul de...jocuri de cărți, căci degeaba. Țara m'a urât, țara m'a scuipat afară. Deci, istoria nu se va mai repeta, asta o știu eu prea bine, dar de ! ca tot omul, trag și eu nădejdea ca spânul de barbă. să o mai îmbunez pe Duduca mea scumpă, care ține să se cocoațe pe tronul Reginei Maria și al Carmen Sylvei. Ce vrei ! Pe urmă îți mai spun așa între noi, că situația va fi de așa natură, că se va impune din interior în exterior, așa că nici o vorbă despre impuneri din afară, gărzi cari vor păzi guverne nepoftite și sosite cu avionul, imixtiuni din afară, armate străine, etc...nici vorbă, stimate Domn, căci România, de-aci înainte își va respecta Constituția ei nouă, pe care va jura Guvernul și Regele ei, și va fi conștientă de ce înseamnă suveranitatea ei. Nu găsești ? Nu or ce guvern, democratic sau naționalist, va fi impus din afară, ci de cei ce-au stat în închisori, în rezistența din munți și bălți, la construcția canalului, etc. Este firesc, nu ?

Intrebat despre chestiunea agrară, importantă pentru România și în care n'a făcut nimic pentru "poporul de țărani", uită să spună că în "glorioasa-i domnie" a lăsat un bandit al României care astăzi este din mila comuniștilor pe care i-a servit, cerșetor, să întocmească și să aplice nenorocita de lege a Conversiunei datoriilor agricole, pungășind pe toată lumea cinstită.

Intrebat cum înțelege rezistența externă spune: ca să fie folositoare rezistența trebue să fie o mișcare unitară a tuturor fortelor românești din exterior. Doresc viu ca toți Românii să fie uniți în jurul ideii de liberare a patriei.

(Ce să mai răspunzi aici ?...Nu mai ai ce !...)

E singurul răspuns care ascunde un suprem adevăr.

A avut însă rușinea de a nu accentua că această rezistență externă ar trebui să se cimenteze în jurul persoanei sale.

Un lucru rămâne însă cert : a gândit-o.

Ștefan Vâncu

Portrete legionare

NECULAI STRUGARIU

A fost unul dintre marii muschetari ai Mișcării Legionare. Viteaz fără pereche, credincios în viitorul politic al Mișcării, vorbitor și povestitor neîntrecut și mare prieten cu...Păstorel Teodoreanu, cu care se'nfrățea la anumite ocaziuni. A fost o mare figură romantică în Mișcare și alături de Niculiță Totu, Crângaru , Dănilă și alții de care vom vorbi, dacă vom putea, rămân ca niște eroi de grea epopee, cari totuș, întotdeauna în flirt cu moartea, nu uitau să preacinstească și efemerul din noi.

Nu era niciun moment mai solemn decât să-l auzi pe Neculai , cum povestește adevărata bătălie dela Pașcani din 19...unde Alecu Cantacuzino trebuia să vorbească la o adunare oprită de Guvern. Lupta din gară, unde jandarmii au uzat de arme și gaze lacrimogene.Baricadarea și luptele angajate între legionari și armata unită cu poliția și farsă trasă tuturora, căci în piața orașului unde erau strânși sute de țărani moldoveni veniți la târgul săptămânal să vândă și să cumpere vite, vorbea nestânjenit de nimeni, prințul Alecu,ascultat și aclamat, de față fiind și prefectul județului, în imposibilitate să se miște, prins în marea de țărani, care-l îndemnau să strige și el ura! Toată manevra luptei a dus-o Neculai, nu cu ușurință, după cum măturisea.

N'a fost luptă, tabără, bătălie legionară unde să nu fie de față, sprijinitor cu vorba, și mai ales, cu fapta. Avea cea mai înaltă distincție legionară : Crucea albă cu rozetă.

La Prefectura Poliției din București, unde nu era cunoscut ca în Iași, de pildă, a fost întrebat dacă este pentru...violență, sau nu. Hotărât, le-a răspuns că se ridică contra violenței, cu toată energia sa și a protestat vehement (protestul lui ora însă contra violenței extreme de care abuzau oamenii țiganului Gavrilă Marinescu, gealatul Prefecturii). Polițiștii însă l'au lăudat ca pe un element... docil, declarându-i că așa trebuesc să fie toți legionarii de docili! docil, declarându-i că așa trebuesc să fie toți legionarii de docili!

In bătăliile de propagandă electorală prin Moldova și Basarabia, de multe ori i-a jucat renghiul bătrânului profesor Ion Zelea Codreanu, transformându-i vinul...în apă, spre marea mirare a acestuia care însă nu se supăra niciodată, știind și apreciind valoarea sufletească a lui Neculai.

Era necruțător cu cei pe care-i bănuia el c'ar fi necinstiți. Cu bietul Ovidiu Biriș, nevinovat absolut, și cu care a luat drumul neînturnat, tot așa s'a întâmplat. Dealtfel, "boala agenților" căpăcise pe mulți inși. Și cu alții, la fel.

Cea mai mare slăbiciune a lui era cântecul:

"S'aud părăiele cum curg...Iar eu mă duc, gândind la tine..."

Când îl auzea rămânea pe gânduri, da din cap pentru el, și se uita , cuprinzând depărtările Oltului, ce se pierdea în luncile Ciucului,lesnes și nepăsător...

Sunt unii legionari despre care s'ar putea scrie o carte întreagă, cu toată viața lor închinată definitiv Mișcării legionare.

Este cazul lui Strugariu.

Odată, îl întrebă bunul lui prieten, Gelu Vasiliu, ofiţer activ de geniu, închis şi el pentru credinţa în Legiune şi Căpitan, la Ciuc, dacă mai este vreo speranţă să iasă dintre sârmele ghimpate. El îi răspunde, că va ieşi odată, dar va fi ultima ieşire. Şi adevărat, c'au ieşit amândoi spre "zările sumbre", de care mereu pomenea el, glumeţ.

Când am fost mutat la Vaslui, m'a chemat şi mi-a zis tare : "Ascultă, bre, ti duci la Vaslui, vezi că-i acolo un bandit, umblă el cu musteaţa mare ca vraghia şi tăt naţional. Spune-i că nu mai e mult şi ne vom întâlni amândoi." Era prietenul lui, cunoscutul Tudose Toader, preşedintele studenţimii ieşene, care a asistat pe mecanicul locomotivei ce mâna studenţimea la congresul din Oradea Mare, cu pistolul în mână, nelăsându-l să oprească la nici o staţie până la limanul dorit, evitând astfel lupta cu poliţia sau oprirea trenului-fulger.

Inteligenţă vie, spirit contradictoriu de avocat de rasă, o cultură solidă făcută la liceele bucovinene, o logică înnăscută, caracteriza pe Neculai Strugariu. Om de-o rară hotărâre şi de-o demnitate regală a crezut nestrămutat în Căpitan şi Mişcare, nu şi-a prezentat viaţa lui decât dacă sta în slujba şi jertfă veşnică a Mişcării şi a păşit poarta lagărului spre locul de execuţie, ca spre ultima lui datorie făcută pentru biruinţa cea mare.

I.G.Dimitriu

(Din volumul manuscris
"Medalioane însângerate")

Omagiu pentru Ion Sân-Giorgiu

****

Am afirmat adesea şi nu voi putea trece niciodată peste această convingere a inimii mele că Ion Sân-Giorgiu a fost cel mai mare povestaş din câţi a avut neamul nostru. Dacă prin imposibil s'ar fi putut stenografia marile lui ceasuri de "şuetă" literară, momentele când nederanjat de gândul scrisului, el se înşuruba pe verticala nesfârşitei lui imaginaţii, dându-se de-a "cuiştea" pe panta uriaşei lui bogăţii metaforice, literatura română s'ar fi îmbogăţit cu nenumărate volume de netăgăduită frumuseţe, stând mărturie vie pentru geniul lui de povestaş, pentru neîntrecutul lui "moldovenism" în a spune lucrurile şi gândurile, în a-şi proecta visul şi dorul pe dimensiuni iperbolice. Dar se pare că şi el a fost ca marile cascade ce nu se lasă îndiguite. Pentru ţâşnirea arteziană a minţii şi inimii lui, forma literară, scrisul, însemna îndiguire. De aceea, trebuie spus în ciuda multiplicităţii şi varietăţii operii lăsate, că el s'a refuzat scrisului. El a fost povestaş prin excelenţă.

Mi-a fost dat să-i cunosc acest mare şi sfânt dar, în 1946 când l-am găzduit, pentru douăsprezece zile, în umila mea mansardă dela SalzburgVenea dela Badgastein, fugărit de "duşmanii" din Roma-

nia, cari dăduseră de el şi-şi aduseseră aminte că fusese "cuzist". Voia să treacă în Germania în zona engleză şi aştepta un curier care să-l ia...

Fusesem cu el şi la Viena şi la Altaussee. Îl văzusem de aproape în zilele acelea de teroare, de foame şi nesiguranţă. Discutasem de atâtea ori cu el. Dar sufletul lui nu se deschisese niciodată. Îi trebuia probabil, răgaz pentru aceasta...O altă febră... Acum, la Salzburg, febra venise.

In aceste douăsprezece zile, Ion Sân-Giorgiu şi-a deschis inima şi m'a lăsat să-l văd, să-l cunosc, să ameţesc pe marile verticale ale spiritului lui. Dar despre povestaşul Ion Sân-Giorgiu voi vorbi altă dată.

Aci aş vrea numai să însemn câteva rânduri, pentru sufletele luptătorilor din generaţia noastră, despre "Ion Sân-Giorgiu, marele convertit". Căci, neîndoelnic lucru, el prezintă în felul cum s'a apropiat de noi, toate caracterele unui mare convertit, caracterele clasice ale convertitului. A fost străin de structura noastră spirituală şi morală. Opus ei. Un om al lumii vechi. Unul care ne-a urât şi ne-a calomniat. Care ne-a lovit. Care a ajuns în proces cu Căpitanul. Căruia Căpitanul, în marea lui îndurerare, i-a aruncat epitetul de "câine de prieten". Pe atunci Ion Sân-Giorgiu era cu Goga şi ne ataca pentru pactul cu Iuliu Maniu, acuzându-ne că am trădat cauza naţională şi că ne-am vândut. La proces, speriat de marea îndurerare a Căpitanului şi de seriozitatea cu care privea el problema onoarei sale pusă la îndoială, Ion Sân-Giorgiu şi-a retras acuzaţiile. Şi-a cerut scuze în faţa judecătorului. Dar Căpitanul n'a răspuns. A părăsit sala cu ochii plini de lacrimi.

Şi evenimentele au avut cursul lor ştiut. Căpitanul a fost ucis. Dar profesorul Ion Sân-Giorgiu purtat mai departe de vârtejul politicei româneşti, a avut prilejul să se trezească din coşmarul în care-şi cheltuise viaţa până atunci şi'n care privise literatura ca o risipire a darului dat de Dumnezeu, politica drept o învârteală şi profesiunea drept o posibilitate de a-şi face traiul. Fiind o inimă de mare visător, de înmânte cu nebănuite posibilităţi şi o tărziat Don Juan, de adorator al frumosului, neînconjurând riscurile i-a fost dat să se întâlnească undeva cu sine însuşi. Să bată drumul interior, convertitor, al "Damascului". Când a fost aceasta ? Unde? O taină pe care prof. Ion Sân-Giorgiu n'a trădat-o. Faptele însă spun că asta trebuie să fi fost imediat după moartea Căpitanului. Poate chiar după închiderea lui în 1938. Căci atunci s'a stricat el şi cu Carol, având un acces de sinceritate şi spunându-i că Ţara nu admite prostituirea cu Lupeasca. Cine ştie cum e fi fost acel cutremurător moment al convertirii ? Destul că'n 1940, prof. Ion Sân-Giorgiu era alături de noi. La 21 Ianuarie 1941 a scris un articol de protest care i-a adus cea opt ani de temniţă. In 1944 a apărut la Viena. Şi s'a pus la ordinele comandantului.

- Nu mai am nimic de adăugat. Numai voi mai puteţi continua lupta pentru Neam şi Ţară. Sunt cel mai "tânăr" între voi. Vreau să fiu cel mai umil şi disciplinat ostaş.

Trecuse prin liniile de foc din Ungaria. Un camarad cu care trecea fusese retezat de gloanţe. Scăpase ca prin minune. Nu mai vorbea despre aceasta. Faţă de marea lumină din suflet, faţă de

uriaşa febră a convertitului care e fericit că poate plăti şi is-
păşi, că poate repara; toate celelalte cu care altădată s'ar fi lă-
udat, povestind Iliade întregi de escapade, un sfert reale şi trei
sferturi imaginare, nu aveau acum nici o importanţă. Le pomenea cu
jenă, cu un sentiment de rusine.

In toată hărmălaia dela Viena, el era calm. Ştia ce vrea şi
unde merge. Nu se plângea nici de frig, nici de foame. Era omul
peste care se pogorâse marea înţelegere. Nemţilor, cari băteau toa-
te drumurile numai pe cel adevărat nu voiau să-l urmeze, le-a spus-
o răspicat : Pentru neamul românesc Legiunea e mai mult decât o
conjectură politică." Şi nemţii au ţinut cont de dârzenia afirma-
ţiilor lui. Era prof. SânGiorgiu, germanistul dela Bucureşti. Acela
care-şi făcuse studiile în Germania şi-a cărui piesă "Duduca Sevas-
tiţa" făcuse înconjurul Germaniei cu un succes extraordinar. Omul
care publicase studii strălucite despre Goethe şi care, printre pu-
ţinele manuscrise cu care trecuse graniţa, purtă un nou studiu pe
terminate asupra lui Goethe şi altul în ciornă : Faust in der Welt.
Trebuiau deci să-i respecte cuvântul. Cu atât mai mult cu cât spunea
peste tot şi cu o sinceritate sdrobitoare : - Eu nu sunt legionar.
Eu sunt un om vechi plin de păcate. Aş fi bucuros ca ei să mă pri-
mească în rândurile lor. Eu vreau numai să lupt alături de ei, pen-
truc că în politica românească numai ei au avut dreptate. Politica
românească trebuie transformată în religie. Altfel murim." Aceeaşi
mărturisire sguduitoare a făcut-o şi când a ajuns la englezi'
după doi ani : - Aş vrea să fiu legionar, dar nu cred că ei mă vor
primi. Eu am păcate. Sunt om vechi...

Şi depe poziţia aceasta, el ne-a putut ajuta enorm, deşi în
inima lui trecută prin flacările purificatoare ale convertirii, el
era mult mai legionar şi mai curat, decât mulţi alţii care se bat
mereu cu pumnii'n piept că "sunt" şi ne fac numai necazuri prin
lume.

Regăsirea lui Ion Sân-Giorgiu s'a adeverit mai ales după ce
războiul a fost pierdut. Un altul, venit din lumea şi condiţiile lui
s'ar fi lepădat imediat de noi şi ne-ar fi lovit, ne-ar fi "vândut".
El însă, deabia acum a început "a fi" cu adevărat. Şi era bucuros
că are ocazia să se verifice, să arate că e tare, că ştie să ser-
vească, să plătească prin jertfă.

Mă întorc şi azi şi mă întreb : oare cum a fost acel moment
mare în care s'a scoborât peste el lumina şi i-a arătat că
nu are scăpare decât mergând pe drumul Căpitanului ? Căci în zilele
acelea dela Salzburg, în care vorbea nocontenit şi aproape că nu dor-
mea, se oprea adesea din cursul povestirei, revenind la acelaş mo-
tiv :

- Ce zici dragă ? Oare m'o fi iertat Căpitanul ? Îl văd şi
acum cum plângea. Şi lacrimile lui îmi ard sufletul. Oare voi avea
destul timp ca să-mi plătesc greşelile, servind şi sacrificând pen-
tru credinţa legionară ?

- Desigur că el vă va fi iertat, domnule profesor, bâiguiam
eu emotionat şi zăpăcit de sdrobitoarea lui curăţenie şi sincerita-
te sufletească. - Căpitanul era un suflet care a ştiut de Dumne-
zeu...

- Da, măi dragă. Pentru aceasta, viaţa care-o mai am, vreau

s'o dau Legiunei. Şi ca recunoaştere a greşelii, când ne-om în-
toarce în Ţară am să rog pe-un frăţior de cruce să scrie prefaţa
la ediţia definitivă a operelor mele."

'Aceia dintre noi cari vor avea norocul să se întoarcă în
ţară, vor trebui să poarte pe braţele lor, amintirea mare, şi tru-
pul lui Ion Sân-Giorgiu. Şi să-i împlinească dorinţa. Să-i publice
opera şi să-i scrie, cu mâna celui mai tânăr şi curat frăţior de
cruce, prefaţa. Când va fi aceasta ? Dumnezeu ştie. Duşmanii sunt
mai mulţi şi mai tari decât vrem noi uneori să credem. Cu ochii
cine ştie cărei generaţii viitoare ne va fi sortit să vedem biru-
inţa neamului românesc legionar. Dar vom vedea-o, în sens iisusic,
din morminte. Şi asta e tot. Pentru acum ne-ajunge c'am crezut.

Dar să mă'ntorc la mărturisirile dela Salzburg. Eram în ziua
a douăsprezecea şi profesorul aştepta cu nerăbdare, cu oarecare ne-
liniste sufletească, sosirea curierului. Cunoşteam acum dela el,
atâtea lucruri. Marile lui aventuri de dragoste. Fusese pe vremuri
alintatul marilor curtizane. Marile lui succese literare. Infrânge-
rea lui Nicolaie Iorga cu mentinerea "Duducăi Sevastiţa" pe afiş
pentru a suta oară. Povestea fantastică a relaţiilor lui cu Carol
şi Lupeasca. Pe "Domniţă" o cunoscuse înainte de a se fi năravit ea
la os domnesc. Apoi lupta lui alături de Iorga, de Cuza şi de Goga.
Toată drama prăbuşirei româneşti. Şi rezumarea întregului carnaval
grotesc şi tragic, în fraza lui Goga : nu ne rămâne decât să ne su-
punem comenzii lui Corneliu Codreanu.

Şi-i cunoşteam viaţa şi de mai înainte. Copilăria depe moşia
dela Dorohoi. Şi tinereţea din războiul cel mare în care a luptat
la Mărăşeşti că sublocotenent de artilerie. Ştiam o lume întreagă,
prin spartul fără egal al unui mare vrăjitor de vorbe, al acelui
mai mimunat povestaş.

Sta acum gata să plece şi-l vedeam că n'are astâmpăr, îl de-
ranjam parcă cu prezenţa. Şi momentul marei sinceriţăţi a venit.
Mi-a pus mâinile pe umeri. M'a privit cu ochi mari, buni, înlăcri-
maţi :

- Vreau să mă rog. Te rog să nu râzi de mine. N'am dat în
mintea copiilor. Sunt nevoia să mă rog. Am nevoie de ajutorul lui
Dumnezeu. Eu nu sunt curat. Am păcate. Mă prigonesc forţele rele.
Umbrele trecutului. Hai şi no-om ruga împreună.

Am îngenunchiat cu el. Şi ne-am rugat mult. Până seara târ-
ziu. Am citit Paraclisul Maicii Domnului. Parmecul ce-l simţisem în
preajma povestitorului, ora acum sărbătoare a inimii. Eliberare in-
terioară.

- Eu cred în toate, dragă, mi-a spus el când ne-am ridicat.
Cred în existenţa spiritelor. Îţi voi povesti altădată de experien-
ţele mele dela Berlin. Acum, să ştii numai că am încercat să vor-
besc cu Căpitanul şi a venit altcineva în locul lui să-mi spună :
"Căpitanul e în rugăciune. Aceasta e starea în care Căpitanul tră-
eşte acolo". Da, eu cred acum. Cred. Trebuie numai să-mi dobândesc
iertarea....

- Nu vă puneţi problema greşelilor, l-am mângâiat eu. Dv.
sunteţi un mare convertit şi greşelile convertiţilor capătă lumină
de experienţă necesară, plină de sens. Gândiţi-vă la sfântul Pavel.

A stat o clipă mirat, surprins de cuvintele mele.

- Stii, dragă, că ai dreptate. Eu sunt un convertit. Aceasta

- Știi, dragă, ai dreptate. Eu sunt un convertit. Aceasta e cea mai bună definiție a mea: convertitul. Voi scrie o carte : Damascul. Pe drumul Damascului.. Da, desigur. M'am întâlnit cu Căpitanul. Dar sfântul Pavel a predicat și a murit frumos. Noi nu suntem "ei". Suntem numai pe urmele "lor". Dar îi repetăm. Pentrucă adevărul e numai unul. Va trebui să mor "frumos"...

Și curierul n'a venit până a doua zi la ora nămiezei. Era un semn mistic în această amânare ? Trebuia să se împlinească "treisprezece" zile ? Ni se comunicase întârzierea. Și ora când curierul va veni. Așa că a doua zi, cu o oră înainte, profesorul era iar gata.

- Eu îs de modă veche, dragă. Totdeauna în viață am fost la gară cu o oră înainte de plecarea trenului...

Apoi, puțin jenat, își scoase Biblia din geantă. N'avea dreptul să ia cu sine decât un pardesiu pe mână și geanta. Trecea granița spre Germania în amiaza mare, doar. Trebuia să dea impresia că merge la plimbare. Mă uitam mirat să văd ce va face acum cu Biblia.

- Un vechi obicei al meu. Dar să văd dacă-mi va merge bine. Să vedem unde se va deschido.Ingenunche și făcu o rugăciune. Căzui și eu în genunchi, copleșit de marea lui credință și de frățeasca lui deschidere față de mine. După un răstimp,deschise carteă sfântă.

- Rândul ai șaselea. Partea din dreapta... Și ceti. Nu voi uita cutremurarea lui, nici a mea. Era tocmai pasagiul cu Saul și convertirea. Și spunea acolo, după cât mi-aduc aminte azi:"Du-te în oraș și predică. Și pentru credința ta, te voi lua în brațele mele și te voi ocroti." Profesorul citia și plângea cu hohote, ca un copil. Lacrimile îi curgeau pârâu pe obraji. Se ridică iluminat la față.

- De-acum nu mă mai tem. Am să trec în amiaza mare ca Vodă prin lobodă și n'are să mă vadă nimeni. Dumnezeu îi va orbi. De-acum știu și sensul vieții mele viitoare. Sunt un convertit...

Nu dură mult și curierul intră pe ușă. Despărțirea a fost rapede, fără formalități, fără sentimentalism.Nu mai eram "singuri".. Și profesorul a trecut într'adevăr granița fără nici o piedică,Până în 1950 când a murit l-am mai văzut la Paris. Totdeauna l-am regăsit mare, cu sufletul plin de-o mare lumină.

Intre hârtiile care i s'au găsit la moarte pe masă, era și un program de lucru pe 6 luni (15 Oct. 1949 - 1 Mai 1950). N'a ajuns să-l împlinească. A închis ochii la 25 Martie 1950. Dar, la punctul II al acestui program se putea citi: Drumul spre Damasc (se va tragiu nu putea uita marele moment din mansarda din Salzburg:...Ai fost Saul. Ești acum Pavel. Și te voi lua în brațele mele...

Dar ca mai toate poveștile lui și această poveste a "Damascului" a rămas nescrisă. A spus-o numai, trăind-o cu viața. Va scrie-o altădată. Căci convertirea lui va rămâne ca cea mai mare cinste a vieții pe care a dovedit-o cu sânge, cu elan și greșeală, cu sinceritate și duh ispășitor, în această vale a plângerii românești, recunoscând până la urmă adevărul legionar și slujindu-l.

Mă ispitesc mereu și celelalte laturi ale personalității sale.Dar în Sân-Giorgiu, marele convertit, de câte ori mi-aduc aminte de el, mă cutremură și mă redă cumva, unei visări.

Vasile Ciobanu

TRIBUNA LIBERA

****

S'a primit la redactie, din partea d-lui Gen. G. Băgulescu, scrisoarea adresată de D-Sa ziarului francez "l'Aurore", care a publicat o serie de articole cu privire la "MEMORIILE" fostului Regent al Ungariei, amiralul Horthy.

Dată fiind importanța faptelor pentru Țara Românească, publicăm cu plăcere scrisoarea d-lui Gen. G. Băgulescu si răspunsul primit de D-Da din partea ziarului "l'Aurore".

Nice (A-M) le 27 Février 1953

5,Promenade des Anglais

Monsieur le Directeur
du Journal "L'Aurore"
Paris

Monsieur le Directeur,

Je suis, avec intérêt les mémoires de Mr. l'Amiral Horthy. La vérité, ainsi que des événements qui nous ont mis en présence en 1919, m'oblige à intervenir.

Commandant de Bataillon de Chasseurs de Montagne, faisant partie de l'avant-garde des Troupes Roumaines, je suis rentré à BUDAPEST le 3 Août 1919.

Voyant que la majorité de la population Hongroise se nourrissait de citrouilles et de feuilles d'arbre (conséquence du Gouvernement rouge de Bela Kun) mon premier geste a été de recevoir, à la popote des officiers,un nombre imposant d'intellectuels Hongrois et des milliers d'enfants autour de la cuisine des soldats.

En même temps - passant par dessus la voie hiérarchique - j'ai adressé un télégramme au Premier Ministre Roumain "Jean Bratiano" demandant du blé pour la Capitale Hongroise.

Trois jours après, sont arrivé 50 wagons. Vers le 15 Août, j'ai reçu l'ordre d'envoyer à Mr. l'Amiral Horthy, un premier convoi de 2.600 fusils avec les munitions nécessaires sollicitées pour armer ses "Cardes Blanches". J'ai donné des instructions à l'Officier qui conduisait le convoi afin que le reçu de cette expédition soit établi par l'Amiral lui-même et par lui seulement; ce qui a été fait. Le reçu se trouve parmi mes papiers (malheureusement maintenant à Bucarest).

Le 10 Août 1919, une délégation de Parlementaires Hongrois, le député Szilagy en tête, s'est présenté, chez moi à Buda, me priant de la présenter au Prince héritier de Roumanie CAROL, qui commandait alors le groupe de Chasseurs (et avait son quartier à Godolo) pour lui offrir la Couronne de Hongrie. J'ai pu satisfaire leur désir et au début, la question a suivi un bon chemin, mais deux ans après, le même député Szilagy nous a insulté âprement. Il n'est donc pas étonnant que Mr. l'Amiral, après 33 ans, oublie aussi qu'à la base de son "avènement" se trouve notre aide et qu'en récompense il nous insulte aussi, à son tour.

Si j'ai mentionné les événements ci-dessus, c'est pour éclairer le lecteur sur les raisons de mon intervention en m'arrogeant le droit de contredire quelques unes des affirmations de Mr. l'Amiral.

Au commencement même de ses mémoires (voir "Aurore" du 25 Février courant) le lecteur en trouve la preuve.

"Il parle des trois ou quatre pillages du Château de Kenderes par les Allemands d'abord, par les Roumains ensuite" - et, dans l'Aurore suivante (26 février) l'Amiral s'occupait (pendant que Bella-Kun, le moscoutaire occupait et installait son Gouvernement à Budapest) de remettre en ordre son domaine pillé, par les Roumains, de son cheptel et de son outillage. Triste en vérité et triste excuse pour son inactivité.

Il est bien étonnant que, dans une Hongrie ravagée par la Révolution du 16 Novembre 1918, qui n'avait pas même épargné le trésor Royal, et suivie de l'affreuse Révolution Rouge des communistes de Bella-Kun (Mars-Juillet 1919) ce soient les Roumains qui, (repoussant l'attaque des Rouges en Transylvanie, entrant fin Juillet et au commencement du mois d'Août 1919 en Hongrie) aient pillé le domaine de Mr. l'Amiral.

En Novembre 1918, Michel Karolyi, le révolutionnaire, partageait les terres entre les paysans et ce ne sont sûrement pas les communistes de Bella-Kun qui ont repris aux paysans le cheptel de Mr. l'Amiral pour le ramener à son domaine en Mars 1919. Car, dans ce cas seulement, les Roumains, arrivés fin Juillet 1919, auraient eu la possibilité de piller.

A cause de la Transylvanie (notre Alsace-Lorraine) une haine millénaire a divisé nos deux nations. Mais, publier en 1953, des mémoires avec l'esprit du Moyen Age ou l'esprit de Moscou d'aujourd'hui, c'est assez surprenant.

J'ai bien le droit de le souligner car j'ai été très compréhensif lors de mon séjour dans la capitale de la Hongrie et mon esprit a été bien fraternel.

De nombreux intellectuels de Budapest peuvent, je l'espère, l'affirmer aujlour'hui encore, ainsi que les Propriétaires de la région Fuzesh-Abony, avec lesquels je suis resté en correspondance pendant des années.

Je me permets de souligner, aussi, d'autres erreurs parues à deux joure d'intervalle.

Monsieur l'Amiral a un sens particulier de la justice humaine. Il trouve équitable que 12 millions de Roumains, de Yougoslaves, de Tchèques, restent contre leur volonté et pour l'éternité les sujets d'une minorité de 8 millions de Hongrois en tout, et, il trouve "extrêmement dur" (dit l'Amiral) que le traité de Trianon ait décidé "d'obliger" 3 millions de Hongrois à vivre dans des provinces de forte majorité roumaine, yougoslave, tchèque.

Même Monsieur le Diplomate français (loge n°11 de l'Opéra de Budapest) - parcequ'il ne veut montrer son identité que par ces mots - qui commente les mémoires de Mr. l'Amiral ne l'aprouve pas dans toutes ses affirmations.

Monsieur le Diplomate écrit: "Il faut bien dire que son action (N.B. de l'Amiral) dans la chute d'un régime communiste a été moins importante que celle des missions militaires Françaises et Anglaises."

Et moi qui pensais que c'était l'Armée Roumaine qui, par son action, par le sacrifice des dizaines de milliers de morts avait acquis dans l'histoire, aussi une petite place à côté des Missions militaires, fussent-elles françaises et anglaises.

Il est bien difficile de chasser avec des Missions Militaires un Gouvernement Rouge, installé au Centre de l'Europe, appuyé par une Armée de 500.000 hommes françaises et soutenue par l'URSS. Je souligne qu'à l'époque, en Italie des Soviets de travailleurs occupaient les fabriques, que la Flotte Française se mutinait dans la Mer Noir et que le parti communiste français soutenait Bella-Kun comme il soutient aujourd'hui, Ho-Chi-Min. Et dans l'affirmative? pourquoi n'enverrait-on des Missions Militaires genre 1919, pour chasser Ho-Chi-Minh d'Indo-Chine ou les troupes du Nord.

Monsieur le Diplomate peut lire les procès-verbaux signés en 1919 par le Maréchal Foch, sur la question du gouvernement Bella-Kun et de l'activité de

l'Armée Roumaine. Il y trouvera toute la vérité.

Je ne serais pas surpris de lire bientôt, dans les mémoires de Mr. l'Amiral, que Hitler n'a pas eu un adversaire plus acharné que Monsieur Horthy et que la France, l'Angleterre et les U.S. n'ont pas eu de plus fidèle ami que Monsieur l'Amiral.

Mais alors, l'historien se demandera, comment il se fait que Monsieur Horthy a reçu, en cadeau, en 1940, la moitié de la Transylvanie avec deux millions de Roumains, le Sud de la Tchécoslovaquie avec un million de Tchèques, etc, etc...

Les mémoires !.. Pour la majorité de ceux qui, pendant des années, ont conduit des Nations, ne sont que des moyens de semer la discorde même après leur mort et de léguer une riche haine testamentaire à cette pauvre humanité.

Général Georges Băgulesco
Légion d'honneur avec citation de
l'Armée Française d'Orient 1918
Ancien Ministre Plénipotentiaire
en Chine et au Japon

L'AURORE

Journal Quotidien
9, rue Louis le Grand
PARIS - (2e)

Paris le 4 Mars 1953

n/ réf.
v/ réf. MC/HB/64.864

Monsieur le Général
Georges BAGULESCO

Monsieur le Général,

Nous vous accusons réception de votre lettre du 27 Février.

Nous vous remercions de nous avoir adressé ce texte dont l'intérêt ne nous a pas échappé.

Nous allons voir s'il nous est possible de l'utiliser.

Nous vous prions de croire, Monsieur le Général, à l'assurance de nos sentiments distingués.

La Directrice

signé : Francine LAEUBICK

NOTA REDACTIONALĂ: Cu acest număr începem o rubrică THRIBUNA LIBERĂ în care vom publica orice text de importanță națională românească, venit din partea oricărei persoane, indiferent de naționalitate, partid politic căruia aparține, idei filosofice sau credință religioasă.

Nu se vor publica decât textele semnate cu numele propriu și cu adresa respectivă. Fiecare semnatar este personal responsabil de cele publicate.-

DATE ISTORICE
****

13 Ianuarie 1937

Când acum 16 ani o grupă legionară, compusă din elemente de valoare pentru Tara Românească, sub conducerea unui viteaz general, pleca să lupta sub semnul Crucii lui Iisus, contra invaziei comunismului rusesti în Spania crestină si civilizată, lumea rea-voitoare Mișcării Legionare comenta cum nu se putea mai răutăcios acest gest nobil, cruciat si iluminat. Ce vor să facă ? Dece să lupte acolo în Spania si să nu stea aci ? Pentru co se duc ? Dece nu pleacă si Codreanu, dacă este viteaz ? Ehe, îl trimite pe Mota, ca să-l piardă si să rămână singur...O groază de întrebări ne la locul lor. Si se știa precis de unde porneau aceste intrigi. Atacurile erau zilnice si toată amărăciunea se cobora în sufletele curate ale oamenilor cinstiti strânsi într'o Miscare, unde ideia de primejdie comunistă exista încă din 1918. Ce putea pricepe o lume ghiftuită de mâncare, băuturi, plăceri pământosti, plătită să soptească aceste oribile svonuri !...

Majadahonda însă a pecetluit gura tuturora. Jertfa lui Mota si Marin, cea mai aleasă dintre jertfele legionare, s'a lăsat grea peste lipsa de constiință a celor ce-au bârfit-o. In fata acestei jertfe totusi s'au descoperit, căci prea era de esență dumnezeiască să nu li se pogoare în inimi si lor sfiala că au gresit clevetind.

Mântuitorul lumii, Isus Cristos, precum si Sf. Biserică crestină a Lui sufereau răutatea omenească încăodată...De astă dată nu mai era crucificat, de astă dată era ciuruit de mitralierele sovietice, iară Biserica Lui era murdărită si servitorii Ei necinstiti si ucisi fără teamă de Dumnezeu...

Comunismul care astăzi săvârseste acelas lucru în România, săvârsea în 1937 acelas lucru în Spania. Si dogeaba Căpitanul propaga cruciada contra comunismului, degeaba Mota si Marin s'au dus să dea pildă cea mare asupra primejdiei ce ne amenința, degeaba s'au făcut toate pentru oamenii cari nu mai vedeau si nu mai auzeau altceva decât că marele dusman si trădător de Tară este seful Miscării Legionare si că toti legionarii trebuie exterminati...

Mota si Marin au căzut pentru cauza crestinătătii ca niste eroi, sfintiti prin jertfa lor. Jertfă ce ia proportii uriase în lumea crestină si se apropie de mucenicie. Trăesc din ce în ce în sufletele lumii străină de noi. Si devin mari, uriasi, prin protuirea altor oameni decât noi.

Unde sunt astăzi prigonătorii? Unde sunt cei ce sopteau diabolicele intrigi? Ii stie Dumnezeu! Poate la minele de cărbuni sau în slujba dusmanilor României...Marea jertfă dela 13 Ianuarie este simbolul întelegerii adânci a primejdiei comuniste, care deabea acum se deslusește în unele popoare europene, cari nu cunosc nici sfintenia unei jertfe tinerești, nici taina adâncă a duhului pământului.

Treptat, Mota si Marin se ridică spre orizontul la care se înalță rugile fierbinti ale altor neamuri mai constiente decât noi.

*****

21-23 Ianuarie 1941

Adeseori gândim la cele ce s'au petrecut în zilele de 21-23 Ianuarie 1941. Dusmanii Miscării interpretează fel si chip această nenorocire care s'a abătut asupra Tării. Dar n'au absolut nici un drept, nici să critice, nici să laude. Sunt chestiuni cari trec peste gândurile noastre obisnuite si merg cu explicatiile departe până se ajunge la unele concluzii curioase.

Ce-a fost în definitiv această ruptură din iarna 1941, tocmai când peste câteva luni de zile urma să se declanseze un război crâncen împotriva comunismului, dar la care să nu participe tocmai Miscarea Legionară, care din 1919, propaga ideia pericolului urias ce amenința România, Balcanii si Europa întreagă ?...

Dece s'au întins si s'au tras sforile asa de abil si de către cine, ca să nu se stabilească legătura de suflet cu Maresalul Antonescu, cu care s'ar fi putut ajunge la concluzii omenesti, mai ales că îmbrăcase cămasa verde peste uniforma lui ostăsească ? Dece oare s'au plasat bariere de ghiată între Miscarea Legionară si Armata Română, admirată de Corneliu Codreanu, care - numai în ea - vedea viitorul Tării înflorit? Dece ?

In răspunsurile acestor întrebări stă toată trista poveste a cronicei evenimentelor dela 21-23 Ianuarie 1941.

Răspunsurile sunt dureroase si ne gândim la ele de multe ori atunci când jalea si moartea se întind cu mai mare putere peste biata Tară Românească, despre care nu se mai vorbeste decât ca despre o gubernie sovietică si atât.

Dusmanii cari cred că "încoltesc" pe legionari, când pun întrebări de soiul acesta, că au fugit din Tară, că au trădat Tara germanilor, etc. că n'au fost capabili să guverneze, că sunt vânduti comunistilor (cum au fost informati germanii), se înseală amarnic.

Dusmanii trebuie să-si pună o altă întrebare, fără urâ sau părtinire : ce-ar fi fost dacă si legionarii, cu avântul lor cunoscut, ar fi făcut războiul alături de Maresalul Antonescu, ce soartă ar fi avut războiul anticomunist, dacă ar fi fost dus de toate fortele nationaliste strâns unite, dacă fratii nationalisti dela guvernare n'ar fi asasinat sute si mii de legionari, în temnite, în lagăre, pe front si culmea, lăsati în închisori la armistitiu, ca să cadă în mâinile comunistilor acum ?...

Aceste întrebări să le pună când se apucă să înjure Miscarea Legionară sau când critică aspru conducerea din 1941. Logic si mai ales cavaleresc. Pentru noi, aceste evenimente sunt triste si ne arată în fată spectrul mortii de care Tara este sfâsiată si suptă.

24 Ianuarie 1953

Cu domnitorul care a realizat unirea Principatelor Române se încheie sirul lung si glorios al voevozilor români, pământeni, legati de glia străbună prin dinastii străvechi, prin morti, biruinti sau înfrângeri.

Problema impunerii unei abdicări fortate, sub amenintare de pistol, are o explicatie poate mai concludentă pentru istoria României

decât s'a spus si scris până acum. Istoria poate fi scrisă oricum, căci doar oamenii o scriu si ei sunt supusi patimilor, subiectivitătii, omenescului.

Nu-i cazul să traducem gândurile noastre la aceastâ zi mare a Neamului, căci ne-ar mai aduce aminte de atâtea si atâtea rele si pătimiri ce ni s'au făcut în vremile noastre. Relele ce ni se aduceau până la domnia scurtă, dar bogată în fapte mari a lui Cuza Vodă veneau dela Stambul, si numai străinii năsluiau acolo viata bietelor Principate, de unde si sărmanii voevozi, împovărati de datorii grele se mai alegeau si cu capul tăiat, dacă nu erau foriciti prin vreo mazilire din mila Sultanilor.

Politicianismul nostru venal a sfârsit viata acestui voevod providential, care a adus cu el numai cinste, demnitate, mărire si bucurii pentru poporul care l-a iubit nestrămutat. Nu degeaba a si rămas în gura norodului zicala : Oceua lui Cuza, pentruca să însemne la războjul lui tăranul, că nu vrea să se lase însolat de nimeni. Cu anecdotele despre felul de a se comporta al Voevodului în viata publică s'ar scrie cărti întregi, dar aceasta n'ar mai folosi nimănui să mai tragă vreo pildă despre cinstita viată domnească închinată cu adevărat supusilor lui.

Faptele mari: secularizarea averilor mănăstiresti, desrobirea tiganilor, împroprietărirea tăranilor, etc. ca si ridicarea culturală a Tării, ni-l prezintă ca pe o figură de Voevod epocal.

Ne sună în urechi vorbele lui întristate, închinate tărănimii : Claca este desfintată pentru totdeauna...Mergeti si multumiti lui Dumnezeu, c'ati apucat această zi...De azi sunteti stăpâni pe bratele voastre...Nu părăsiti moseria frumoasă de plugar...Ingrijiti-vă de vetrele satelor voastre...Făceti-vă case bune, cu grădini si pomi roditori...Făceti scoli...Fiti buni cetătoni...Dumnezeu să binecuvintezo sământa ce veti arunca pe cea dintâi brazdă liberă a ogoarelor voastre.

Ne plecăm fruntea si gândurile noastre se înaltă pioase spre cel ce zace somnul lui de veci la Ruginoasa, în mijlocul poporului pe care l-a iubit cu nesfârsită credintă.

Dumitru Iordan

CARTI APĂRUTE

****

E. MIHAESCU - Citind Biblia - Ed. Cartea Pribegiei
293 pag. - 1953.

Incontestabil căpentru grelele zile ale vietii de pribeag, citirea Sfintei Scripturi este o mare mângâere sufletească si o hrană adevărată, necesară setei si foamei de adevăr, dragoste si seninătate de cari suntem lipsiti aproape cu totii. Citirea Bibliei are însă tâlcul ei. Toată lumea a citit, partial măcar, o bună parte din ea si si-a găsit multă alinare. Unii au citit-o de mai multe ori în întregime, ca să nu mai vorbesc de putinti cari cunosc pe de rost nu numai psalmi, proverbe sau citate uzitate în limba de toate zilele, ci ca-

pitole întregi.

Dna Mihăescu prezintă astăzi publicului interesat, si credem noi că trebue să fie destul de mare acel public, o explicare a Bibliei. Adică ne face cunoscute o sumă întreagă de expresii pe cari noi le-am interpretat altfel până astăzi. Aflăm că Biblia este scrisă în simboluri si că datorită explicării acestor simboluri, dăm sens nou si chiar actual profetiilor biblice, care sunt întotdeauna prezente în viata si sufletul nostru colectiv.

In 13 capitole documentate cu o precizie uimitoare D-Sa ne arată începând cu Geneza si terminând cu Apocalipsul, toată simbolistica Sfintei Scripturi, în fata căreia orice om rămâne oarecum împietrit. Sensul vietii noastre ca fiinte, elite ele Edenului, compozitia omenirii actuale, Satan în Vechiul si Noul Testament, identificarea lui pe pământ, organizarea sferelor divine, armata heruvimilor, trădarea lui Satan, actiunea de satanizare, căderea în păcat,luptele din cer, Fiara care se ridică din Adânc, Nimicitorul, toate aceste concepte cari până acum ni se păreau clare, le vedem astăzi prin exegeza matematică a autoarei, sub alt unghi, prin altă lumină.

Dacă explicarea fiecărei fraze este făcută minutios si convingător, fără ca D-Sa să fie teoloagă, apoi simtim precizia istoriei si metodei pedagogice cu care ne tintueste la fiecare capitol.Ceiace este si mai interesant, este că D-Sa le intuieste aceste lucruri cu un simt de care noi ceilalti suntem oarecum văduviti.

Dna Mihăescu este o inspirată, si acest lucru reiese din întreaga lucrare, care - fără îndoială - are o valoare deosebită.

Explicări ale Sfintei Scripturi am mai citit, si erau ortodoxe sau adventiste, dar erau lipsite de o mare convingere apostolică, dacă vreti, si nu s'au prins de sufletele noastre. Aci simti dela început până la sfârsit, că autoarea crede nestrămutat în predoaria sa, si în puterea lui Dumnezeu. Biblia a citit-o din iubire si convingere, si de aceea a redat explicările si marginale cu atâta căldură si duh.

Interesante sunt iarăs actualizările ce le face si cari deasemenea sunt convingătoare. Pentru mine apare curios, ca o femeie, să aibă atâta tărie a spiritului si să pătrundă în tainele atât de greu de priceput de noi, ceilalti.

Cartea este scrisă usor, explicit, poate fi îndreptar intelectualului ca si muncitorului, căci la drept vorbind, după ce ai parcurs dele 300 de pagini vezi o sumă de probleme cu alti ochi ai mintii.

Recomandăm călduros această carte pretioasă pentru sufletele tuturor, si felicităm Editura Cartea Pribegiei, care a dat la iveală după PSALMI, o carte minunată, o perlă în domeniul cărtilor cu caracter religios.

Sandu Movilă

CITITI SI RASPANDITI

CARTILE DIN EDITURA

CARTEA PRIBEGIEI

REVISTA PRESEI
****

INSEMNARI - nº 13 si 14 - revista de polemică ageră, cu colaborările d-lor R, Ghenea, Tr. Puiu, L. Furdui, etc. prezintă cu claritate problemele zilei,de ordin extern, istoric legionar, sau răspunsuri necesare dusmanilor, cari nu lasă în pace pe legionari nici în...morminte. "Tălcul unei agitatii" de dl Tr. Puiu este un binemeritat bobârnac peste nasurile băgărete pretutindeni ale dlor Ion Ion Gheorghe si Vasile Constantin Dumitru (ambii în veci neuitati). Cuvântul prietenului Ante Pavelici este o onoare pentru revistă.Intregul material extrem de interesant.

LIBERTATEA - II - 17-18 - Material semnat de dnii V. Iasinschi, V. Posteuca, Ilie Vlad, C.L.Popovici, G.Uscătescu, Fl. Diaconescu si Gen. Platon Chirnoagă. La ziua de mare doliu a Neamului, 3o Nov scrie dl Iasinschi : " Este ziua reculegerii noastre, sunt ceasurile de mărturisire fată de adâncurile sufletului nostru, despre tot ce-am făcut bine sau rău pe linia învătăturii corneliene, care trebue să se împlinească necontenit si neconditionat cu linia neamului". In "Monarhia parlamentară", studiu judicios, se analizează legalitatea parlamentarismului românesc, asa cum a putut fi ea...legală dela 193o înainte. Situatia militară a anului 1952 o analizează dl Gen.Chirnoagă, cu desăvârsită competintă.

VESTITORII - II - 5 - Aduce un material documentat si interesant, semnat de dnii Horia Sima, Gr. Manoilescu, I. Protopopescu, L. Furdui, I. Ceausescu, etc. Din articolul "Massă si elită" al dlui H. Sima retinem : " Pătura conducătoare a unei tări nu coincide întotdeauna cu elita. Nici oamenii cu carte, intelectualii, functionărimea statului, liberii profesionisti, nu apartin cu necesitate elitei.Poti să îngrămădesti cunostinte peste cunostinte, diplome peste diplome,si să rămâi străin de tainele unui neam ". Lipsa de caractere ne-a adus pieirea Tării, căci intelectuali am avut, slavă Domnului, să vindem si vecinilor nostri cu cântarul...

"Mormântul căpitanului" de Radu Gyr, poezie antologică, cu - tremurător de frumoasă.

INDREPTAR -(II,11 si12 - III,1 si 2) Publică problemele culturale în legătură cu vieata Neamului robit. Demne de remarcat articolele dlui Prof. Herescu "Scrierea limbii române", un răspuns meritat dat celor ce ne strică traditia în Tara îngenunchiată, ciuntindu-ne limba strămoseasă si "despre turcirea limbii si un discipol al lui Eminescu" (care nu poate fi altul decât...genialul). Cu fină ironie Dsa arată că nu va dăinui nici influenta muscăleasă, cum n'a dăinuit nici cea turcească, care se mai păstrează în limba noastră doar prin câteva..."haimanale, lichele, mangafale. Si poate, niscaiva hamali." (ne mai îngăduim si noi : derbedei si pezevenghi) Dl Mircea Eliade în "Căderea în Istoric" analizează cu simt critico-istoric deosebit destinul poporului român în decursul vremurilor. Restul articolelor

lăudabile ca si frumoasele versuri.

VERS - II - 4 - Calda revistă de poezie din Statele Unite aduce cu ea colaborarea dlor Cl. Isopescu, V. Posteuca, V. Buescu, I.G.Dimitriu, N.S.Govora, Păr. Ion Popa, D.C.Amzăr, Nello Manzatti, Stefănită Nicoară, V.Bârsan, V. Sofronescu, N. Novac, precum si a distinsei scriitoare Dna Anisoara Stan,. Bucătile antologice si traducerile bine alese. Notă bună pentru Dra M.Jacques. Cronicile semnate de Novacovschi si Posteuca sunt garantii de obiectivitate. La fel bogătia informativă prin note, carnetul literar, revista revistelor.

VATRA - III - 1,2,3 - Remarcabil articolul "Urmasii lui Eminescu" scris de prof. S. Mehedinti la moartea lui Mota si Marin (1937) "Miscarea legionară în perspectiva istoriei europene" de I. Osiac, bine documentat, ca si amintirile din războiul contra comunismului, însufletit redate de dl D.Em.Popa în "Plecarea pe front" si "O incursiune la inamic".

Material istoric si informativ abundent, dar o tinută obiectivă si mai putin belicoasă, ar cadra mai mult cu revista românească din Italia.

ROMÂNIA - V - 1(33) - Scrisă cu vioiciune si ironie ca totdeauna. În afară de editorialul interesant si vizionar al revistei, dl I.Dudescu semnează articolul "Suferintele doctorului Labin" unde scarmănă o leacă pe ziaristul care se agată de lucruri delicate carecum pentru mentalitatea si credintele d-sale. Dl St. Toculescu discută problema nationalismului economic cu uimitoare claritate, dând sugestii celor interesati în ea. "Cartea românească în exil" cronica subscrisă de dl N. Manzatti, judicioasă si obiectivă, ca si mereu încântătoarele scrisori ale lui Găgă, descretesc necăjitele noastre frunti, în orele libere.

MOFTUL ROMAN - nº 6 - glume, bancuri, jocuri de cuvinte,ironii reusite, închinate diverselor persoane si personalităti din diaspora românească. "Pa mal du tu" cum ar zice Găgă pe frantuzeste !...

TROITA - I - 1,2 - Editată de N. Tănase, este o interesantă "foaie de mărturisire ortodoxă si românească", dar căreia i-am dori o tinută absolut obiectivă si strict în "mărturisirea" ce-o face dela început : fără politică, si cu atitudine anticomunistă. Asa îsi va avea rostul si în diaspora dornică de publicatii misionare sobre. Ii dorim succes.

CRONICA ROMANEASCA - IV - 1,2 - Revistă politica de informatii. Bună si necesară, având la dispozitie material documentar din Tară si străinătate. Cronologia este însă incompletă, calendarul la fel. Orice publicatie obiectivă trebue să contină date chiar si asupra adversarilor , dacă se pot considera astfel cele câteva mii de Români, scăpati prin mila lui Dumnezeu peste hotare.

ROMÂNIA MUNCITOARE - 1o,14 - Revista socială si politică a sindicalistilor în exil, în redactarea dlui Eftimie Gherman, apără interesele ideologice ale muncitorimii în exil.Are caracter anticomu-

nist, dar uneori muscă spre dreapta, din obisnuintă. Ar fi bine ca tinuta demnă a muncitorului român cinstit, care-si apără prin sindicat dreptul lui la muncă si vieată onorabilă, să rămână asa cum este, departe de ura de clasă de natură comunistă să mai apropiat de pământul strămosesc, pe care a văzut lumina soarelui. Dealtfel, bine informată, scrisă cu îngrijire, este necesară diasporei.

INSIR'TE MARGARITE - II - 7,8 - publică deastădată un esseu de dl M. Camilucci, interesantul studiu asupra latinităţii noastre, văzută din Germania de dl Cl. Isopescu, poezii alese de V. Posteucă N.Novac, E.Relgis, R.Drumaru, Ion Tolescu; deasemenea admirabila traducere "Uriasul Adamastor" (Camõens) datorită dlui V. Buescu si proză de V.Horia, Misu Demetrescu si I.G.Dimitriu. Remarcabile amintiri din copilărie, dintr'o Moldovă de altădată, zugrăvite clad si cu talent de condeiul dlui M.Demetrescu, povestitor de talent. Cronica literară o semnează redactorul revistei, iar interesanta cronică socială despre problema drumurilor României, dl ing. D.Mihăescu.

CURIERUL ROMÂNESC - I - 1 - apare la Paris, în românește si frantuzeste, ca publicatie a "Centrului sindical al ziaristilor si publicistilor români democrati în refugiu". Prezintă material politic si literar, informatii din Tară, ecouri din presa pribegiei, stiri din lumea refugiatilor. Noul confrate este necesar diasporei noastre nu numai prin materialul ce-l prezintă, dar si prin condeiele experimentate ale dlor Păltănea si Arsenie.

Urăm noului confrate succes deplin în lumea noastră atât de indiferentă publicisticei serioase.

AMERICA - XLVIII - 17 din 26 Feb. 1953, publică un articol necrolog pentru scriitoarea Virginia Cotrus, sotia marelui poet Aron Cotrus.

CĂMINUL - II - 6 - cu material frumos si impresionant semnat de Radu Gyr, Ion Tolescu, Ion Gârleanu, Valentin Dragu, E.Mihăescu, Iulia Carâp, Al. Silistreanu pentru versuri, iar pentru proză de dnii Ion Roth-Jelescu, Nic. Iancu-Păltinisianu, N.Novacovschi si Mos Nae Paltin. Chipul familiar, cald, intim cu care se prezintă revista ne reaminteste revistele de pe vremuri din Tară, cari se adresau păturii de cititori mai numerosi, dar fără pretentii. Chiar copilasii pot să silabiseascâ ultimile pagini întocmite cu grije oarecum paternă de însufletitul redactor al revistei, dl Nic. Iancu- Păltinisianu.

CUGET ROMÂNESC - II - 4,5,6 - " atrage atentia asupra caracterului exclusiv cultural ce i s'a imprimat revistei...probleme culturale care sunt mai potrivite cu încercările prin care trece natia" Ingrijirea redactională trece asupra dlui Prof. D.Găzdaru, o aleasă figură universitară a pribegiei. Studiul "Contributiei Românilor la progresul cultural al slavilor" (urmare) dă prestigiu revistei si ne prezintă o vastă problemă actuală importantă. La fel contributiile inedite asupra spătarului N.Milescu datorită dlui M.Lefter. Dnii V. Horia si I.G.Dimitriu semnează versuri. Note, dări de seamă, bucăti alese din autori consacrati.

B.I.R.E. - VI - 148,15o - diverse articole informative,stiri din Tară si străinătate. Nu întelegem deco în fiecare număr de revistă apar grosolane provocări, fără motivare, privind Miscarea Legionară ? Dece această vesnică oribilă campanie de ponegrire, tocmai acum, în clipele grele prin care trecem. Cui serveste ? Doreste BIRE oare reîntoarcerea acasă fără...Miscarea Legionară ?! Dece insultă însăsi martirii legionari, când legionarii nu ofenseazâ luptătorii Israelului ? Noi nu credem că Dnii dela BIRE sunt mai buni români decât ultimul român insultat cu ură specifică de d-lor. Credem că pot face ziaristică mai departe fără să mai dea o asa de mare importantă si Miscării Legionare, care este miscare natională românească. Nitel caleriem cerem si în străinătate defăimătorilor pe gratis. Sunt atâtea probleme israelo-levantine pasionante cari pot fi tratate cu competentă si succes de redactorii dela BIRE...

Note si informatii
****

CU OCAZIA SFINTELOR SARBATORI

cititorilor Daciei si tuturor Românilor

le spunem din suflet

CRISTOS A INVIAT
******

§ Din Madrid am primit trista stire a mortii scriitoarei Virginia Cotrus si-a camaradului nostru Crisu Axente, la interval de numai trei săptămâni unul de altul. Două suflete de elită si-au luat sborul spre alte lumi mai bune. Intristati, transmitem măhnirea noastră celor ce i-au iubit si apreciat. Fie-le tărâna usoară !

§ Un grup de refugiati intelectuali, originari din tările de dincolo de "cortina de fier", au luat initiativa de a creia o organizatie cu sediul în São Paulo - Brazilia, în scopul de a strânge si întări legăturile de prietenie între natiunile respective, în vederea luptei comune pentru eliberare. România face parte.

§ La São Paulo, societatea culturală România a sărbătorit ziua de 24 Ianuarie printr'un festival artistic. Dl Augustin Hila a rostit un cuvânt introductiv; prof. Carato, dela Univ. din São Paulo a tinut o conferintă în portugheză; Dl av. Ion Roth-Jelescu a românesc pentru apărarea Europei centrale; Dl av. Ion Roth-Jelescu a vorbit din partea revistei Căminul; după aceea a urmat partea artistică cu,concursul dnei Nicolau, Italo Izzo, Puiu Cucu si corul organizat de revista Căminul.

§ Dl av. Nicu Iancu publică regulat articole în ziarul maghiar "Magyar Hirlap" din São Paulo, prin care caută să demonstreze necesitatea luptei în comun a popoarelor sclaavizate de Rusi.

§ La Roubaix (Franta) a luat fiintă o asociatie culturală franco-română cu două comitete. Unul francez, de onoare si altul român, activ, compus din următorii refugiati români : Pres. ing. Aristide Stefănescu; V-Pres. Macarie Gherman; Secretar, Popa Mircea; Casier, Daniliuc Pavel; Cenzor, Poplavseni Costică; Supleant, Droc V.; Membru, Dna Capelario Elena. Scopul acestei asociatii este strângerea relatiilor de prietenie între români si francezi si stabilirea unui centru de ajutor pentru românii refugiati în Nordul Frantei.

§ Duminecă, 25-I-53, a avut loc la Sediul Misiunei Catolice Române din Franta, o consfătuire a intelectualilor români, sub convocarea Msgr. Octavian Bârlea si Pr. Petre Gherman. Dl Michel Charpentier, reprezentantul Sectiei Franceze a Miscării Internationale a Intelectualilor Catolici - Pax Romana, a adus la cunostinta prezentilor intentia Miscării de a grupa pe toti intelectualii refugiati într'o singură asociatie.Din partea românilor au luat cuvântul dnii Negruzzi Veniamin, Vuia, Claudian, Stefănescu, Barbu, Goia, Ciorănescu si Dr. Paul. Au fost alesi ca delegati români în Comitetul pregătitor al viitoarei Asociatii, Msgr. Bârlea si Dl Barbu.

§ La Buenos Aires, Fundatia Sf. Stefan, întemeiată de cunoscutul industrias român St. Ţoculescu,şi-a înscris în programul ei de realizări, construirea unei Biserici Ortodoxe Române în Argentina. Aceasi Fundatie îsi propune să sprijine toate manifestările românesti din Argentina sub raport religios, cultural, social si economic.

§ In ziua de 18-I-53, Colegiul Pregătitor Militar al Tineretului Falangist, în numele întregului tineret spaniol, sub conducerea Sub-Directorului, Locot. Figueroa si în prezenta corpului profesoral, au mers la Majadahonda, pentru a se închina în fata jertfei lui Ion Moţa si Vasile Marin. Pe locul unde au căzut cei doi eroi,Lt. Figueroa a tinut o impresionantă cuvântare, scotând în evidentă jertfa lor, subliniind valoarea universală a luptei si mortii lor si dându-i drept exemplu pentru toate generatiile de tineri din lume. Dl. Puiu Traian, a multumit în numele Miscării si-a Comandantului. Dr.Valeriu Turgai a făcut un scurt istoric al Miscării, iar Colegiul întreg a cântat în limba română "Sfântă tinerete legionară".

§ Msgr. John Kirk a fost numit de către Vatican, Director Spiritual pentru toti Românii (catolici de rit latin si uniti) din Occident. Pentru a lua în primire noua functie, a plecat la Roma pe ziua de 2o Ianuarie a. c.

§ Ziua de 24 Ianuarie a fost sărbătorită cu fast în toate centrele românesti din lume. Remarcabilă a fost initiativa Comitetului Român din Salzburg, care a întrunit într'o frătească sărbătoare pe Românii si Sasii din România, refugiati în Austria. Programul serbării a fost deschis cu Imnul Regal Român executat de fanfara "Saxonia" a Sasilor din România. Dl Spiridon Neată a tinut o conferintă ocazională. Programul s'a terminat cu Hora Unirii, jucată însufletit de toti cei prezenti.

****